

CON ONG

tuần báo trào phúng đối lập
(môn bài nhà nước cấp số 3716/TBTT/CHBCN)

SỐ 197

16 TRANG 20 TỈ

TUẦN LỄ TỪ 06-01

ĐẾN 13-1-1972

Chủ Nhiệm : NGUYỄN VĂN MINH

Đầu bếp : MINH VÔ

Địa chỉ liên lạc : 54 VÕ TÁNH

QUẬN 1 : 93801

Wason
ĐS 531
C7444

VAI TRÒ BÁO CHÍ TRONG CUỘC ĐẤU TRANH CHÍNH TRỊ VỚI CỘNG SẢN

Khi số báo này tới tay bạn đọc, thì các nhật báo Thủ Đô, trừ mấy báo của nhà nước, vừa chấm dứt một cuộc tổng đình bản ba ngày để phản đối nhà nước tăng giá giấy in báo lên hơn 100%.

Lý do của nhà nước, là do hậu quả cuộc cách mạng kinh tế mùa Thu, hồi xuất nhập cảng giấy thay đổi từ 118đ lên 400đ, thì giá giấy phải tăng, cũng như các hàng hóa khác. Muốn giá giấy không tăng, thì ngân sách Quốc Gia phải trợ cấp mà ngân sách lại thiếu hụt.

Làng báo không phải không biết như vậy, nhưng vẫn phải xiết tay nhau mở mặt trận

tranh đấu với chánh quyền, vì vụ tăng giá giấy in báo là 1 vấn đề sinh tử của làng báo.

Đời sống ngày càng khó khăn, tổng số báo bán được hiện nay chưa bằng 50% số báo bán được trước năm 1963. Nay nếu lại phải tăng giá báo lên 100% do hậu quả của sự tăng giá giấy, thì tổng số báo bán được sẽ sút kém hơn nữa.

Đứng về phía chánh quyền, chắc có người nghĩ rằng báo càng chết nhiều, nhà nước càng khỏe, càng đỡ bị công kích, dù các báo tư nhân có chết hết, thì nhà nước sẽ có báo riêng để nắm dư luận. Đó là một viễn ảnh không phải là không hấp dẫn đối

đối với những người cầm quyền.

Nhưng mọi người cần tỉnh ngộ mà hiểu rằng, dân chúng ngày nay không phải là những cục đất ai muốn nhào nặn thế nào cũng được. Nếu dân thương chánh quyền, mà báo chửi, thì chắc chắn báo sẽ chết. Vậy thì, nếu những tờ báo tư nhân có công kích chánh quyền, chỉ phản ảnh thái độ chung của dân chúng mà thôi.

Nếu không còn những tờ báo của tư nhân, dân chúng sẽ chỉ thờ ơ với báo chí, như với những bài bình luận trên radio, tivi mà thôi, và chính quyền không thể biết rõ thái độ của dân biến chuyển ra

sao. Đó là một điều nguy hiểm.

Nhất là, cuộc chiến tranh quân sự hiện đang trên đường tàn lụi, để chuyển sang 1 cuộc đấu tranh chính trị với địch quân. Vai trò của báo chí tư nhân trong cuộc đấu tranh này vô cùng hệ trọng. Bởi vì chỉ có báo chí tư nhân mới gây được niềm tin và sự phấn khởi trong dân chúng mà thôi.

Nhà nước cần gạt bỏ tự ái, hãy chịu nhịn nhục trước những lời công kích của báo chí, cần nhìn xa để phục vụ đại cuộc, hơn là tự ái vật,

Con Ong

MÙA BÁO NẠN

Một trong những kết quả của cuộc cách mạng mùa thu chết là giá giấy leo thang. Lần này, sự leo thang đạt tỷ số khủng khiếp, 125 clo! Đợi đến lúc năm tàn tháng tận, bộ kinh tế bèn đánh tập hậu vào tận xương tủy báo giới, tăng giá giấy lên 1 xin 2 một ram 500 tờ. Nhà báo bị một vỏ nặng xiêng niêng, xoay xở không kịp. Hội chủ báo bèn quyết định tranh đấu đến kỳ cùng. Giai đoạn 1, các báo ngày tạm đình bản ba bữa liền, các thợ viết được nghỉ xả hơi trong ba ngày 2,3 và 4-1. Mới đầu năm tây, nhà nước đã chơi xỏ, kể cũng kỳ!

Cách đây hơn hai năm, tuy chưa mãn cách mạng mùa thu, bộ kinh thiên động địa đã giờ một thể bất địa rất hiểm bằng cách mở ra kỷ nguyên kiếm ước. Khi đó, ông Tổng Ngọc cũng đã một phen tính chuyện tăng giá giấy in báo, nhưng nhờ làng báo một lòng keo sơn gắn bó, đồng loạt chạy nhứt trình bộ mặt hăm tài của người cầm cân nảy mực lo chuyện kinh bang tế thế và đình bản v.v. Sau khi giằng giai nửa tháng trời, nhà nước bèn xuống nước. Giá giấy vẫn giữ nguyên như cũ, duy có việc bày thêm ra chế độ bông giấy. Nhà báo, tránh được vô đưa bên gặp ngay vô đũa từ đạo đó (từ ngày có chế độ bông giấy CO chỉ được hưởng 1/2 so với số phát hành).

Có người viết nham nhở đã coi việc bộ kinh tế tăng giá giấy là tai và lớn cho làng báo và kêu là mùa báo nạn. Làng báo vốn liên hệ mật thiết đến sinh hoạt của đồng bào. Nạn lụt miền Trung cũng đã gây cảnh lụt lội trầm trọng cho làng báo, vì các bạn đọc trong cảnh khốn khổ lụt lội, đã tạm ngưng không mua báo. Tiếp đến là một lũ những vụ vật xây ra cho anh em trong làng. Riêng hội đồng báo chí chưa đến 30 ngoe mà cũng xảy ra không biết bao nhiêu là giông tố. Nhân số cứ giảm dần xuống chỉ còn ngoài 20 ông hội đồng. Thối thường, họa vô đơn chí. Còn tai họa vẫn chưa chịu dừng tay. Và lần này, đến lượt ông Nhà Nước tình chuyện bắt chặt làng báo trong cơn khó "mùa thu chết".

TT Thiệu đã có lần tuyên bố: Năm 1972 là năm văn hồi huê bình. Một khi hòa bình đã được tái lập, vấn đề đặt ra cho tất cả chúng ta là làm sao đấu tranh chính trị đến nơi đến chốn với phe bên kia.

Ông Nhà Nước bèn đưa ngay ra một lời giải đáp: muốn đấu tranh chính trị cho ra hồn, việc trước tiên là phải tăng giá giấy. Nhà Nước cũng thừa hiểu rằng tăng giá giấy trong lúc này là giết báo không kèn không trống. Một khi báo chí đã dẹp tiệm, việc đấu tranh chính trị sẽ do Nhà Nước đơn phương độc mã bao giằng môn đôn chính trị sở trường.

Nhưng Nhà Nước rất mực khiêm tốn không chịu nhận là soạn giả. Ông đồ vấy cho Huê Kỳ nhất định không chịu trợ cấp nữa, nên đành phải gạt nước mắt tăng giá giấy. Thì ra người chủ tâm giết báo, bít miệng ký giả trong giai đoạn đấu tranh chính trị là Huê Kỳ...

Pháp nạn hay báo nạn, vẫn một tay Huê Kỳ đạo diễn!

TÂN DƯƠNG SINH

Cuộc cách mạng mùa thu chết của ông Tổng Ngọc có thể kêu là cuộc cách mạng tân dương sinh. Trong tuần qua, các báo đều đăng tin các bà mẹ không kiếm ra tiền mua sữa cho con già tăng vọt nên đành cho con ăn nước cháo thay sữa.

Như vậy là cuộc cách mạng dân sinh như đài Tivi thường quảng cáo đã cách mạng được vấn đề dinh dưỡng. Nhi đồng An Nam, nhờ ông Tổng Ngọc, từ nay được nuôi nấng theo phương pháp tân dương sinh, sơ sinh thì ăn nước cháo, lớn lên thì gạo lức muối mè!

Các nhà mần cách mạng mùa thu chết đã quên mất một yếu tố quan trọng, là túi tiền của dân chúng. Đo lường lợi tức của đa số chỉ có bấy nhiêu mà tăng các nhu yếu phẩm lên ngoài sức chịu đựng của dân chúng, trẻ em có phải ăn nước cháo cũng là điều dễ hiểu.

Một trong những khẩu hiệu của cuộc cách mạng mùa thu chết là "thắt lưng buộc bụng". Bụng người lớn, bụng ông lớn v.v. Không thấy bước, lại đi buộc bụng con nít thiệt là điều sàm sỡ khó coi! Sữa cho con nít bú vốn được coi là thức ăn tối cần, được bày bán tại các nhà thuốc tây. Cho nên, nói việc tăng giá sữa mà bỏ quên không nhắc nhở tới giá thuốc tây là một điều vô cùng thiếu sót.

Như Đê Tê đã nói trong bài Đối thoại với Nhà Nước kể bên, cuộc cách mạng mùa thu chết vốn là vô tưởng tâm lý xã hội cười ra nước mắt. Thảm cảnh của cuộc cách mạng kinh tế đã thấy rõ. Theo đại hội các y sĩ toàn quốc vừa nhóm họp ở Saigon, cũng vì giá thuốc tây tăng giá ghê quá, các bệnh nhân đành nghe theo lời khuyến của nhà nước, thắt lưng buộc bụng triệt để. Mỗi khi đau yếu, thay vì đi phòng mạch bác sĩ để kiểm một toa thuốc chữa chạy, mỗi người An Nam nhờ cách mạng thu tàn, bỗng trở nên các y sĩ tuốt luốt. Cho nên, toa thuốc tự trị liệu rất rẻ tiền, chỉ gồm một ống aspirine, và một lọ dầu củ là dễ xoa lỗ rún. Lối chữa bệnh theo lối gia truyền như rứa đã khiến các ông tu bip than trời như bọng. Vẫn theo các y sĩ phát biểu trong đại hội tu bip vừa kể, các phòng mạch bỗng trở nên vắng hoe như chùa bà Đanh. Các tiệm thuốc tây cũng với hân đi khách hàng, cách mạng kiểu này, chẳng mấy chốc, dân An Nam sẽ trở nên thân tàn ma dại. Sự tự cường xét ra chỉ ở cái lỗ miệng tuyên truyền!

Trước cảnh thương tâm con nít ăn nước cháo thay sữa, các ông nghị sĩ, dân biểu cũng nên sốt sa mũi lòng. Lối thoát này là Quốc hội nên mần ngay một đạo luật an ninh xã hội, tài trợ thuốc men và sữa cho con nít bú.

Một xã hội bỏ rơi con nít, không ngó ngang giới con nít là một xã hội chỉ biết sống lần lựa cho qua những ngày tháng một nhồi không kể gì đến tương lai đen như mồm chó l...

CAU HỢP

Vào ngày đầu năm tây, để vừa lòng các thân chủ nhà báo đa vàng mũi tẹt, thông tấn xã Huê Kỳ UPI đã loan lời bốc quẻ của thầy bói tầu, theo đó năm con heo cưới xin rất tốt. Các thanh niên nam nữ nên rắng lấy nhau trước tết con chuột. Vì sang năm, theo các thầy bói người tầu, việc hôn nhân hơi xui xẻo chứ không được tốt như năm heo. Nghe lời thầy bói xúi khôn xúi dại, thanh niên nam nữ tại Tổng Kông bèn đổ xô đi làm giá thú. Ông tơ bà nguyệt se hoài cũng mỏi tay, vì thiên hạ lấy nhau ghê quá.

Năm heo có lẽ tốt cho việc dựng vợ gả chồng thiệt. Bằng cứ là trong lãnh vực chính trị, dư luận cũng ghi nhận được nhiều "chuyện tình", thơ mộng cũng có, lấy nhau theo kiểu du kích, tiền đâm hậu thú cũng có.

Thơ mộng nhất phải kể tới mối tình của ông Chánh và ông Phó nước ta, chồng trẻ vợ già khủi để. Mối tình năm con heo có lẽ không đến nỗi phải đi đến tuyệt tình, ly dị, "anh đi đường anh tôi đường tôi" như mối tình năm Mậu Thân giữa ông Chánh Thiệu và ông Phó Kỳ.

Thơ mộng không kém là mối tình giữa lập pháp và hành pháp, rồi tư pháp và hành pháp. Sự cộng tác, đi lại như rứa là nhất rồi. Kit thống chế của Thái có mất công đảo chánh dẹp quốc hội, Phác TT của xứ Củ Sâm có mất công xúi Quốc hội mần luật ủy quyền lập pháp cho TT cũng còn thua xa.

Trong năm con heo, ngoài các "Love Story" rứa kể còn có các cuộc cầu hợp, đi ngang về tắt. Mối tình "tiền đâm hậu thú" nổi tiếng nhất vẫn là mối tình giữa TT Nixon của Huê Kỳ và Mao xénh xáng của Trung Cộng. Sự cầu hợp tiền đâm hậu thú vẫn thường đưa đến một đũa con hoang. Dư luận không ngớt bầm độn đoán mò thời gian khai hoa nở nhụy của mối tình giữa Nixon và Mao do công của Kit đóng vai ma cô, "ma đưa lối, quỷ dẫn đường".

Nếu tại An Nam, các mối tình chính trị đã này nọ trong năm con heo hơi nhiều thì các cuộc hôn nhân có vẻ theo một nhịp điệu rất khoan thai chậm rãi. Mặc cho ông thầy bói Trung Hoa dọa già dọa non không lấy cho lẹ trong năm heo, sang năm Tý, việc cưới xin sẽ rất long đong, các thanh niên nam nữ An Nam vẫn cứ thông thả. Trong thời buổi cách mạng thu tàn này, lo cho thân mình còn chưa xong, lấy đâu ra tiền lo tạo dựng, dù chỉ là "một mái nhà tranh với hai trái tim vàng". Cho nên, Đê Tê phải bốc thom ông Tổng Ngọc một phát, Ông tổng Ngọc còn hách hơn cả "hiên mệnh". Thiên địa có xúi trai gái lấy nhau, ông "quý thân" không bật đèn xanh, cho vật giá leo thang vùn vụt, thanh niên nam nữ có yêu nhau đến mấy cũng dèch lấy nhau nổi được. Bộ kinh tế của ta đã đạt được kỳ công, là thắng luận cả số mệnh do mấy ông thầy bói ba tầu bày đặt đoán mò.

Trong cả ba bài "Nhà nước, Nhà bếp, Lục xi" lần này, Đê Tê đều có lời đề cập tới ông Tổng Ngọc cũng là để hưởng ứng lời kêu gọi cả tầu không ăn cỏ của Hội đồng Báo chí để phản đối biện pháp tăng giá giấy của bộ kinh tế.

Nhà nước cũng nên nghĩ lại, kéo che giá giấy tuột thang lại như cũ. Ấu cũng là 1 cách chống tế An nam tự túc thiệt, kh nư nhơ và vô lệ thuộc quá kỹ vào bạn vàng Huê Kỳ!

ĐỀ CHƠI ĐỀ CHƠI

Nhân dịp bước qua năm 1972, Toán Mùa Thu Chết bỗng cảm thấy cái bằng hiệu của mình hơi bị 'démodé', bèn đề đơn xin Ban tổ chức cho phép được cách mạng cái danh hiệu thành «Vọng Ngoại». Toán Lèm Bèm thấy thế vội đeo mào vào mặt chạy trốn mất, nhường chỗ cho một toán khác nhào vào, đó là toán: Sập Tiệm. Toán này gồm toàn những dân cầm bút, thợ nhà in, anh nào anh nấy đôi nhẵn răng, kiết lốt, nhưng được cái họng rất lớn.

- Vậy là 4 toán kỳ này gồm:
- Vọng Ngoại
 - Chơi Trò Mất Nước
 - Cò Mồi
 - Sập Tiệm

GIẤY BÁO LEO THANG ?

HỎI: Đồ quý vị biết vì nguyên nhân nào giấy báo đột nhiên leo thang cái rụp 125 0/0, làm cho dân làm báo phải la um làng nước lên như vậy ?

VỌNG NGOẠI: Thời buổi khó khăn, anh Hai chi đêch chịu chi nữa, thì anh em trong nhà phải móc túi lẫn nhau, chứ nếu không thì biết đào đâu ra ?

CHƠI TRÒ MẤT NƯỚC: Ủi dào! Báo bỏ xứ này ngu thấy mồ, cứ chạy theo bám lấy dân khổ rách áo ôm, chẳng chịu đứng về phía những người giàu sang quyền quý. Tăng giá giấy là cho họ chết bớt đi, chứ để họ sống đông quá đã vô tích sự mà còn gây thêm nhiều rắc rối.

CÒ MỒI: Cả nước thất lưng buộc bụng làm cách mạng mùa thu thì dân làm báo cũng phải thất lưng buộc bụng chứ. Anh nào đói quá chịu không nổi thì theo tụi này chui vô Hạ Bộ làm gia nô tha hồ mà kiếm chác...

SẬP TIỆM: Tại nhà nước muốn thi hành chính sách bịt mồm bịt miệng. Tại tham những muốn đóp vào cái vụ tăng giá giấy. Tại nhiều thứ lắm, nhưng thôi không nói nữa kẻo bị bắt bỏ phứ đê, ón thấy bà nội!

BAN GIÁM KHẢO: Toán Chơi Trò Mất Nước rất ư là sáng suốt: 5 điểm, Toán Sập Tiệm ăm a ăm ở nhất như thỏ đê, phạt 5 điểm cho sập tiệm luôn.

NGÂN SÁCH XUỐNG HẠ BỘ.

HỎI: Ngân Sách Quốc Gia 1972 vừa bị Viện Cầu Mống cúp bớt 24 tỉ, So với đề nghị của Hành Pháp. Đồ quý vị biết mai một đây đem xuống Hạ Bộ tình hình sẽ ra sao ?

VỌNG NGOẠI: Chẳng sao hết. Máy cụ Bô Lão lăm cặm năm nào chẳng kiếm chuyện, nhưng rút cuộc rồi đầu cũng vào đó cho mà xem. Đê là thần chướng vô địch thiên hạ mà, làm gì có ai địch nổi ?

CHƠI TRÒ MẤT NƯỚC: Có khó gì đâu, ở Hạ Bộ chỉ còn có thất thập nhị hiên, mà hiên mấy đi nữa cũng phải thua đức Trần Hưng Đạo trong cái thời buổi cả nước đói rách này.

CÒ MỒI: Cát xén là phải chứ đề nguyên dự thảo của Hành Pháp thì kỳ quá. Dù sao cũng chỉ cắt độ 3 tỉ như Hạ Bộ đã làm chứ 24 tỉ như các cụ Bô Lão thì Đức Dzua quở chết.

SẬP TIỆM: Không được. Hạ Bộ sẽ vùng lên một phen cho đời biết mặt mới được. Cứ đề gia nô chiến thắng liên tiếp, thiên hạ họ cười cho thối mũi.

BAN GIÁM KHẢO: Cò Mồi có ý kiến cụ thể và độc đáo: 5 điểm! Toán Sập Tiệm rất không tưởng, bị trừ thêm 5 điểm.

NẾU NHƯ LÀNG BÁO CHỊU THUA ?

HỎI: Phen này nếu như làng báo chịu thua ông nhà nước, đành chấp nhận giá giấy cắt cổ, đồ biết tình trạng các thợ viết nay mai sẽ ra sao ?

VỌNG NGOẠI: Tất nhiên là sẽ khó khăn nhiều, nhưng đừng có lo, các đàn anh Cò Huê hãy còn ở đây chắc chắn sẽ không để cho dân mình đói đâu!

CHƠI TRÒ MẤT NƯỚC: Đói rách là cái chắc. Nhiều tờ báo sẽ phải đóng cửa để cho thợ viết đi chỗ khác chơi. Lúc đó sẽ chỉ có thợ viết gia nô là phây phây.

CÒ MỒI: Nếu đói thì phải xuống đường chứ. Tụi này cũng xuống đường ủng hộ. Nhưng chỉ xuống một lần cho vui vậy thôi, sau đó ai có thân người này lo.

SẬP TIỆM: Thời buổi này còn thiếu gì nghề. Nếu không còn đất viết nữa thì về đi lái ô tô, cho vợ đi bán bar, bộ không sống nổi sao ?

BAN GIÁM KHẢO: Toán Vọng Ngoại có tinh thần lạc quan đáng khen: 5 điểm.

KỶ GIẢ AN ĐÒN BỊ CHÌM XUÔNG ?

HỎI: Vụ ký giả Trần Quang bị ấn đòn bổng dưng bị chìm xuống. Quý vị có biết tại sao chăng ?

VỌNG NGOẠI: A, tại làng báo nở ra vụ giấy má lớn chuyện hơn. Chuyện một ký giả bị ấn cùi chỏ chỉ là thường trong cái xã hội này, đâu có đáng để mà xia.

CHƠI TRÒ MẤT NƯỚC: Chìm xuống là phải chứ cứ tiếp tục gây rối, các ký giả khác sẽ còn ấn dúi cùi mết.

CÒ MỒI: Ô, phải tranh đấu nữa chứ. Tụi này sẵn sàng lập Ủy Ban Tranh đấu đây, nhưng tại các ký giả rét quá, nên tụi này cũng chỉ đánh trống rồi bỏ dùi luôn.

SẬP TIỆM: Đồng ý với toán Vọng Ngoại. Dân thợ viết còn đang lo đói, hơi sức đâu đi lo cho một cậu ký giả. Hân m'vi bị có cái cùi chỏ, chứ mười cái cũng mặc xác hân.

BAN GIÁM KHẢO: Vọng Ngoại và Sập Tiệm cùng vững lập trường, mỗi toán 2 điểm rưỡi!

SẼ ĂN TẾT RA SAO ?

HỎI: Chỉ còn mấy tuần nữa là đã đến Tết. Nguyễn Đán quý vị thử đoán xem Tết năm nay, dân mình sẽ ăn ra sao ?

VỌNG NGOẠI: Trăm sự cũng còn phải trông vào ông anh Hai chi. Nếu ông ấy chỉ sớm cho để mua hàng hóa thì Tết năm nay sẽ là một cái Tết thịnh vượng còn nếu không thì sẽ là một cái Tết khác khổ.

CHƠI TRÒ MẤT NƯỚC: Dù có ai chi hay không, thì Tết này cũng sẽ linh đình đối với giới thượng lưu. Cứ việc ăn hút, nhây nhót thả đàn rồi tới đâu thì tới.

CÒ MỒI: Tết năm nay có thể là Tết Hòa Bình, chắc là sẽ cho bắn súng thay pháo. Không có tiếng nổ trong ngày Tết, buồn thấy mẹ!

SẬP TIỆM: Năm nay sẽ cóc có ăn Tết. Riêng tụi này không chừng mừng một Tết cũng hùng hục đi làm cho mà coi.

BAN GIÁM KHẢO: Toán Chơi Trò Mất Nước tiên đoán xác đáng hơn hết: 5 điểm!

ĐIÀ NGUÊ MÔN

RÂU ÔNG NỌ CẨM CẨM BÀ KIA

Thế là chuyện ngân sách quốc gia năm 1972 vì hiến hay không vì hiến đã được giải quyết cái rụp.

Mặc dù Tối viện chưa trả lời về chuyện kinh kỳ sự như rứa có vì hiến hay không, Thượng viện vẫn thảo luận và biểu quyết ngân sách rất là hung hãn. Đêm 30-12, ngân sách quốc gia được Viện Cầu Mống chung quyết với con số trên 303 tỉ rưỡi. Đồng thời, Tối viện cho biết: «Vi trường hợp bất thường mà Hạ viện không thể tuân theo hạn kỳ hiến định, Thượng viện vẫn nên áp dụng thủ tục lập pháp thông thường dự liệu nơi điều 43 hiến pháp».

Tưởng cũng nên nhắc lại rằng, theo điều 46 hiến pháp chứ nút, thì viện nhì đồng phải biểu quyết ngân sách trước ngày 30-11, và viện bô lão biểu quyết ngân sách trước ngày 31-12. Nếu theo sát nút điều này, thì quả tình viện nhì đồng đã không tuân theo đúng hạn kỳ hiến định, vì các cụ trong dân nơi viện hạ bộ còn mãi say sưa độc diễn nên mãi tới ngày 23-12 mới biểu quyết xong luật ngân sách.

Nhưng nếu lấy điều 43 quy định thủ tục hoàn thành các đạo luật thường (không phải luật ngân sách) ra áp chảo, thì mọi việc sẽ êm ru bà rù. Theo điều này thì thời gian biểu quyết một dự luật tại viện bô lão chỉ có thể bằng phân nửa thời gian

thảo luận và biểu quyết tại viện nhì đồng. Như vậy viện cầu mống chỉ có 14 giờ đồng hồ để thảo luận và biểu quyết tốn kém có 28 giờ). Và viện cầu mống đã chung quyết luật ngân sách trước ngày 31-12. Hợp hiệu ra rít.

Các cụ ta ngày xưa thường chê cái sự lấy trâu ông nọ cặm cặm bà kia, ai dè ở vào cái thời buổi sít nớp này, cái sự lấy trâu ông nọ cặm vô cặm bà kia (lấy điều 43 cặm vô điều 46) lại được việc và hợp hiến đáo đê.

LẠI BỎ TỨC LOGI

Ngân sách 72 của hành pháp bị viện bô lão cắt thêm 21 tỉ. Dự luật này lại quay trở về hạ viện và viện hạ bộ nếu muốn bác bỏ cái sự cắt xén này, phải hội đủ 2/3 tổng số dân biểu đồng ý. Bằng không lại phải nhờ tới sự phúc nghị của đức vua thì mới mong bác bỏ được quan điểm của viện bô lão.

Có người cho rằng rồi đây hành pháp đến phải cậy tới Đức thánh Trần để động viên các cụ trong dân đảng viện hạ bộ đi họp cho đông, ngõ hầu hội đủ 2/3 đảng cứu nguy ngân sách. Chứ lại phải xài tới chiêu số phúc nghị thì mệt quá.

Thật ra, hành pháp khỏi cần cầu viện tới đức thánh Trần cho nó tốn kém. Đức vua cứ việc ban hành luật ngân sách. Cắt, cứ việc cắt. Tiêu, cứ việc tiêu. Cuối năm có thăm thủng ta lại đi 1 đường bỏ tấc. Tiền lệ cho thấy rằng cái sự bỏ tấc thường được chấp thuận ào ào. Ngân sách bỏ tấc năm 71 lên tới 37 tỉ bạc, vậy thì cắt 21 tỉ đâu có ảm nhằm gì. Cuối năm 72 bỏ tấc mấy hồi.

Cụ bô lão Trương tiến Đạt đã nói rất chí lý rằng thì là: «Dự luật ngân sách được hành pháp

thảo ra để các cụ trong dân vui đầu nghiên kiu, cắt xén, họp liên miên đêm ngày dựng biểu quyết thành luật. Thế rồi khi thi hành, hành pháp vứt đạo luật đó vào sọt rác. Không vứt vào sọt rác mà một năm có tới 2 lần tu chính ngân sách? Cứ tiêu xài bừa bãi rồi hễ quá số luật định thì làm tu chính để hợp thức hóa sự tiêu bừa bãi của mình. Như vậy ngân sách do quốc hội biểu quyết không là mớ giấy lộn thì là gì?»

Có điều mới cười là nếu luật ngân sách chỉ là giấy lộn thì các cụ trong dân còn bày vẽ hỏi han về cái sự hình luật ấy trong hạn kỳ trời sứt có vì hiến hay không làm gì cho nó rậm đám có gà ra, còn thảo luận làm gì cho nó tốn sức lao động. Đề nghị với các cụ trong dân cứ việc làm một đạo luật ủy quyền cho hành pháp tha hồ chi thu lập ba ga, thế có phải là tiện việc sổ sách của nhà nước không nào ?

Phân ưu

Hay tin chị ruột anh Bầy đã mãn phần. Chúng tôi thành thật chia buồn cùng gia đình anh Bầy và cầu chúc hương hồn chị sớm về cõi Phật.

- Trí Tá Hoàng ngọc Bào
- Đặng ngọc Lân
- Ô. Phạm văn Tươi tự Tú Xa
- Ô. Trần khắc Thuần
- Ô. Trương tấn Sỹ

7 TỈ BẠC DO NHẬT VIỆN TRỢ SẼ ĐI VỀ MÔ ?

DỊ ĐỘC TRI ĐỘC

TIN... ĐỘC

muốn có tác phẩm lớn hãy đi vùng khi ho cò gáy!

Theo tin trúng phúc, cho biết, có 1 số đồng nghiệp, thuộc loại quan to, vì đã nổi tiếng và quá hung hăng, viết

gà chọi đã chết trọng tài

Ở cái xứ sở đầy rẫy chuyện quái gở này, người dân An Nam đã quá quen thuộc đến độ rùng rùng, khi có nguồn tin loan:

"Một con gà chọi, đã bay và lên sang phi một phát đã chết đứng trọng tài, đang theo dõi màn đá gà sôi nổi và vô cùng ác liệt."

Gà chọi vốn là trò du hí lý tưởng của Tướng Kỳ Râu Kẽm. Thủa nay, vì gà chọi... đã làm tiêu ma sự nghiệp của khách hùng anh và nhờ gà chọi — ngược lại cũng đã giúp nhiều kẻ, chỉ một sớm một chiều, trở thành Ngai Tổng Trưởng!

phứ phự, viết vung tí met, tưởng mình là văn nghệ sĩ, không từng giàng buộc cái chi chi, ngoài bà xã ở nhà. Thế nên, mấy bạn vàng mỡ sê, phanh phui, khám phá toạc móng heo, chuyện khó hiểu về vụ quí TKOĐ 3 tỉ. Cửa lính An Nam. Đọc cho kỹ, thì thấy kẻ có trách nhiệm gần gũi nhất, lại là Ông Tướng bộ đánh đấm. Mà, quí bạn cầm viết, đều là thành phần ka ki. Thế cho nên, sắp có một loạt sự vụ lịnh, được xuất hiện rùng rợn tựa như phim Hít Cốc.

Nơi đó, các bạn sẽ tha hồ mà sáng tác những đứ con tinh thần vĩ đại, sau này, thả cửa chui vào văn học sử An Nam quốc. Thế là, người ta nâng đỡ các bạn nhất rồi đó!

Muốn có tác phẩm lớn, thì cho các ngài đi núi rừng heo hút. Đề sông thực và viết cho có lửa sáng rực và có hồn thi sĩ. Còn ta thán nỗi gì?

viên khảo cổ biến thành sòng kỳ bèo

Năm nay, nước nhà đã loạn nên vạn sự đều loạn lung tung beng. Nhà hát Tây thì biến thành nơi thao túng của phường tuồng, cơ quan tối cao, thì thành Thăm Mỹ viện nay lại thêm cái nhà của Viện Khảo Cổ, dưới trướng cụ Mai Văn Hóa biến thành sòng kỳ bèo. Ngày đêm ăn thua tung bưng, cứ tưởng như Kim Chung thời Bầy Viên vậy đó.

Viện này năm sát nách Phủ Thủ Tướng, tại căn "số dách", hiện đang được 1 thầy ký họ Nguyễn tên Rất Bần, đứng ra mở sòng bạc, và để chắc ăn về mặt an ninh, hẳn đã kéo con bạc lên uốt trên văn phòng, bật đèn sáng chưng, để đánh đấm sát phạt thêm phần long trọng. Cơ sở khảo cổ mà lại cạnh Phủ của Ông 4 Sao,

do đó, các đảng Bạn Dân cũng ở vùng số dách, dù có biết cũng đành chào thua, vì bố bảo cũng chẳng đại gì mà mó đế ngựa!

Dù sao, cái cơ quan ấy cũng là 1 cơ sở văn hóa trí tuệ của quốc gia, dù nước này có nát bét đến đâu, thì cũng xin thầy ký Ngọc Bùn vừa vừa thôi chứ hồ!

Vác cả cái viện của cụ Mai Thọ Truyền ra để làm sòng bạc, thì... quả là chú mày coi nhà Văn Hóa lão Mai chẳng hơn gì cục đất thó vậy à!

Cách đây hai tháng, Con Ong đã lên tiếng báo động, về vụ lem nhem số bạc kếch sù 4 tỉ 400 triệu, của nhà nước cho anh em phở bình xây nhà. Với 4000 thêm 400 tề, chao ôi là vĩ đại thể nhưng, tính tới nay, nếu bạn có dịp đi khắp nơi, bạn sẽ thấy thực tế nào nề ai oán quá! Vì hầu hết khu nhà phở bình đã hình thành, mà có ma nào thêm chui vô ở đâu? Bởi họ cảm thấy họ bị tội kèn kèn bóc lột tùm lum. Nhà làm đối trá. Tiêu chuẩn bỏ láo. Khi mà tiền rơi vãi từ nhà nước, qua tay nhà thầu loại "đầu heo nấu cháo", rồi tội này mới lại móc nối áp phe chuyên nhượng qua tay kẻ khác, do đó nhà làm tâm bậy tâm bạ. Chắc là chỉ ít lâu sau, gió thổi mạnh sẽ có châu sụp đổ dễ dàng. Vụ này, nhờ Con Ong đưa ra ánh sáng, nghe nói quí quan Giám sát đã lưu ý cho lịnh mở sê toi bồi. Song chỉ om xòm lúc mờ mịt, nay lại thấy êm ru bà rù, hẳn là lâu lâu, c, trâu sẽ hóa bùn. Thì truyền thống về vang của Annamta là thế đó mà!

Lần này, lại có thêm vụ to tát hơn, mà tội Con Ong hiện có cả mớ tài liệu, càng đọc kỹ càng bủn rún tứ chi, vì chúng nó dớp quá xá, quá xa.

Số là, theo chương trình viện trợ của người anh em xứ Phù Tang, đã O.K giúp cho Giao Chỉ quốc từ 4 tỉ, đến 7 tỉ, để xây cất lại bệnh viện Chợ Rẫy. Các bạn đi qua nhà thương này, đã thấy có sự hoạt động rộn rịp, nhiều ngôi nhà lầu được phá đi để sửa sang lại. Được biết dịch vụ quan trọng này hiện do 1 phái đoàn kỹ sư Nhật nổi danh từ Đông kinh qua Saigon lo thực hiện.

Họ tin cậy vào 1 thầy thông ngôn người Việt. Lúc

đầu, họ trao cho hãng Dana nghiên cứu điều tra, phác họa sơ đồ đề án. Hãng này do 1 tài phiệt họ Đặng làm chủ. Tổng số chi sẽ lên tới 7 tỉ bạc. Công tác được chia thành 7 lô. Mỗi lô tùy theo, có lô trị giá thấp nhất, là 500 triệu và cao nhất là 900 triệu. Với dịch vụ quá khổng lồ như trên, 1 hãng khó thể chu toàn, do đó, người ta đã phải rủ rê mời thêm các tay tở khác cùng phối hợp. Nhưng, ở xứ ta, khi có dớp bạc, là thiên hạ tha hồ trình diễn đủ trò ma giáo, và họ quạt nhau để tranh ăn, bằng mọi phương lực, dù tội tề và ti tiện, họ cũng "sáng" phứt. Lương tâm, đi chỗ khác chơi. Cũng vì lý do cao cả này, mà trong số có tay trùm hủi họ Trịnh 1 nhân vật lừng tiếng ở đường BV, vì đi đâu, gã cũng xưng là tay mặt của Tổng tông. Về Cu Họ Trịnh hiện đóng vai trò cố vấn chiến lược cho Tổng tông. Nhờ bốc hoảng có căn, và nhờ nói phét gặp thời, Trịnh đại bịp đã mò mẫm được vào sâu tận cùng của áp phe 7 tỉ do Nhật bản chủ động. Trước hết, bằng thủ đoạn muachuộc thầy thông ngôn, cũng có máu thêm cụ Trần hưng Đạo kinh khủng.

Thế là, nhờ có nhân vật tay trong, ton hót đầu lác tung bưng, Trịnh cà lơ đã đá dít toàn bộ các tay đi tiên phong mở đường cho vụ này, để giờ đây Trịnh đại bịp độc quyền thao túng.

Rồi, để cho áp phe được thêm phần chắc ăn, họ Trịnh đã gài thêm 1 à ma ri sên, rất thơm để cho 1 yếu nhân trong phái đoàn chọi hoàng khi quá chén và sau đó, có luôn 1 màn làm "sáng ta" đòi yêu sách lòng thông để bịt kín vụ làm tình ngất ngư

Trịnh đại bịp vẫn xưng là đại diện Tổng Tông đã có 1 quá trình đoạt gia tài thiên hạ, dùng mỹ nhân kế, để làm áp phe, và cũng vì quá gian manh, nên vợ gã đã phải chào vĩnh biệt gã! Ngày nay, gã lại âm mưu dớp hoảng trọn cả 1 dịch vụ mà trên lý thuyết thì thật là nhân đạo, song thực tế, loanh quanh, thế nào cũng chui vô túi mấy thăng ma giáo.

Vì quốc thể An Nam, vì quyền lợi của nhân dân và vì lập trường của Con Ong tối kỵ bọn sâu mọt hại dân, hại nước này, nên toàn lực phái viên Con Ong đã mở chiến dịch tấn công đại công ty bịp do họ Trịnh cầm đầu. Đề hồi thăng giới chức Nhật tại Saigon, cũng như sẽ đưa ra ánh sáng, mọi mưu đồ bất chính của tên nhà thầu vô địch bất lương hiện đang tung hoành trong dịch vụ 7 tỉ của anh em Phù Tang viện trợ cho dân mình.

Y. K. C. O.

MỪNG XUÂN ĐỪNG QUÊN ĐỒNG BÀO BẢO LỤT

Nhà nước đang phát động chiến dịch Mùa Xuân Chiến sĩ. Đây là việc hợp lý, cần phải làm vì chiến sĩ là những người đã và đang hy sinh nhiều nhất cho quốc gia, do đó họ cần phải được đãi ngộ xứng đáng. Duy có điều kết quả của chiến dịch trên có tương xứng với những lời quảng cáo rầm rộ không thì cần phải xét lại. Nếu kết quả đó lại là một gói kẹo ướt và một ít mứt vụn như năm ngoái thì hơi buồn lòng cho chiến sĩ.

Nhưng dù sao các chiến sĩ cũng đã được nhớ tới. Riêng điều này cũng đủ an ủi được phần nào đối với những người đang ngày đêm phải gian khổ chiến đấu ở chiến trường. Tuy nhiên, còn một số người khác cũng cần phải được nhắc tới và nhớ tới. Đó là những đồng bào nạn nhân bảo lụt miền Trung, những người đang thiếu cơm ăn, áo mặc, nhà ở và cũng đang cần hưởng xuân như mọi người.

Dường như càng ngày nhà nước càng lo là việc cứu trợ những nạn nhân bảo lụt. Cho tới nay, dân chúng vẫn không hiểu công cuộc cứu trợ đã đi tới đâu rồi và các nạn nhân đã nhận được những gì do nhà nước mang tới? Theo lời tố cáo của một số nghị viên thì tệ trạng tham nhũng càng ngày càng lan tràn tại miền Trung. Vẫn còn những kẻ ăn cướp cơm chim, ăn cướp áo quần của những nạn nhân khốn khổ. Vẫn theo những lời tố cáo trên, tại Thừa Thiên, một số ông đầu quận đã ngang nhiên dớp gạo cứu trợ. Gạo từ kho chờ ra sân bay để đem cứu trợ đã biến mất hàng 25 bao một lúc. Có ông đầu quận lại cả gan bán tới 75 tạ gạo để lấy tiền bỏ túi. Lại có ông còn im tiền trợ cấp tái thiết của dân để xài chơi...

Trong khi đó, theo tin các báo, hàng chục ngàn đồng bào tị nạn tại Quảng Trị đang lâm vào cảnh đói khổ cùng cực và đang mong mỏi được chính quyền cho đi dân tới những vùng khác để sinh sống.

Như vậy là công cuộc cứu trợ vẫn chưa đi tới đâu và hàng triệu gia đình nạn nhân bảo lụt vẫn chưa thể an cư lạc nghiệp. Họ vẫn phải sống cảnh màn trời chiếu đất, vẫn đói khổ, thiếu thốn, và đau thương nhất, vẫn bị một bọn lợi dụng quyền thế ăn chặn, ăn cắp tặng phẩm cứu trợ. Bọn này không hiểu có ba đầu sáu tay gì không mà cho tới nay, chúng vẫn bất chấp dư luận, vẫn tiếp tục ăn cướp cơm chim của đồng bào, tiếp tục sống trên sự đau khổ của những nạn nhân bảo lụt. Nhà nước dường như vẫn không quan tâm tới việc trừng trị bọn tham nhũng khốn nạn này. Và cuộc cứu trợ đồng bào nạn nhân bảo lụt đã biến thành cuộc cứu trợ bọn tham nhũng. Những nạn nhân thực sự tuy bị mang tiếng là được cứu trợ nhưng thật ra lại chẳng được hưởng bao nhiêu. Và một khi vẫn còn bọn tham nhũng đó thì cuộc cứu trợ vẫn chỉ như chiếc bình không đầy, bao nhiêu tặng phẩm, tiền bạc đổ vào cũng chẳng thấm vào đâu.

Hiện nay, mọi người đang chuẩn bị đón xuân. Bọn Con Ong, một lần nữa, mong mỏi nhà nước hãy thực sự nghĩ tới những nạn nhân đang đói khổ ở miền Trung. Việc đầu tiên, hãy tận diệt bọn ăn cướp cơm chim của đồng bào. Việc thứ hai, hãy tổ chức lại việc cứu trợ cho chu đáo và thiết thực để đồng bào sớm tạo lập lại cuộc sống. Và việc cần thiết nhất, hãy bớt những khoản ăn tiêu phung phí trong ngân sách quốc gia để giúp cho các nạn nhân bảo lụt có thể hưởng mấy ngày tết no đủ, ít ra cũng có thêm chút gạo, chút thịt để mừng xuân.

Nếu không thực hiện được những điều trên, nhà nước dù có hứa hẹn tới đâu cũng bằng vô ích.

NÓI LÃO MÀ CHƠI

Nói lão mà chơi, nghe lão chơi
Dàn dựa lất phất hạt mưa rơi
Chuyện đời đã chán không buồn nhắc
Thơ thần nghe mà kẻ mấy lời
VƯƠNG SĨ TRINH

NÓI ĐẾN LƯU CẦU SINH LÂM CHI ?

Mới đây, tại Viện Cầu Mống, ông nghị Trường cho báo chí biết một số người Việt thuộc giới có tiền đã gửi ở ngoại quốc từ trước đến nay từ 3 đến 5 triệu mỹ kim. Theo ngài nghị thì những nước Nhật, Gia Nã Đại, Thụy Sĩ, Pháp, Hoa Kỳ, Tân gia Ba đã hấp dẫn bọn tài phiệt trên gửi của. Một số trong bọn đã mua sắm đồn điền, khách sạn, cao ốc, biệt thự ở rải rác khắp thế giới. Ngoài ra, ông Nghị cũng không quên kêu gọi những người trên, nếu biết yêu nước thương nòi, nên đem số tiền kể trên về Việt Nam phát triển kỹ nghệ. Nếu được thì tương lai nước ta chẳng đến nỗi nào.

Ồi ông nghị Trường ơi là ông nghị Trường. Ông làm một việc quả có nặng mùi. Bởi chừng bọn người để cập trên làm gì còn lương tâm nữa mà ông mong chúng hồi tâm ? Quốc gia, dân tộc là cái đêch gì mà ông mang ra làm bình phong kêu gọi ? Nếu chúng là bọn có lòng, còn được nhất điếm lương tâm thì đã chôn lợi dụng quyền thế, ngồi vị để bọn rút và chuyển của ra nước ngoài.

Từ lâu nay, bọn tài phiệt đã tự tạo cho giai cấp họ thành một thiểu số với đặc quyền cao ngất để sống trên niềm tủi nhục của tuyệt đại đa số dân đen. Khi cần, chỉ vỗ đít cái tách và châu cho nhanh. Mặc mẹ đất nước lở loét, kẻ cha đồng bào triền miên trong u uẩn tối tăm.

Bọn chúng, vì những đồng bạc xiết máu, vô sỉ đã đoạn tình, tuyệt nghĩa thì đừng mong, đừng hồng danh thức lương râm đã bị ngũ vùi trong tham vọng và tư. Khi cần phải bán cả đất nước để có tiền chúng cũng không ngần ngại. Xin nghị Trường chớ lấy làm điều những chuyện không đầu. Làm tới Nghị mà còn ngây thơ như rứa sao ?

Từ chuyện ông Nghị Phạm Nam Trường, bọn Con Ong được biết một số lớn các ông cựu nghị sĩ vừa đi duong kỳ giang hồ khảo võ năm rồi, đang rục rịch bán tất cả của nôi tại Việt Nam để cùng gia đình tềch đi ngoại quốc. Trong số những "ngom" này có quan tu bíp T thuộc hàng tỷ tỷ phú đã bán xong những biệt thự cuối cùng đang lo chạy giấy tờ đi Tây.

Khi bọn tài phiệt rời mảnh đất đã vinh danh chúng trong hàng ngũ những tên có huyết ở mặt tức thị đã bỏ lại sau lưng tất cả đống đầu, bất công khổ nạn của quảng đại đa số những người đã chót là "đồng bào" của chúng.

Trong cái xã hội nặc mùi tư bản chó đẻ này thiếu gì chuyện ngược ngạo hơn cả chuyện bọn nhà giàu cuốn gói chấp nhận kiếp sống lưu vong ? Vậy thì nói rứa làm chi cho bức cả mình ? Nỡm ở đâu ấy !

UỐNG XĂNG MÀ CHẠY À ?

Theo một giới chức thẩm quyền thì nội tuần đầu của Tết Tây, nhiên liệu cho xe nhà choang được ấn định 3 lít cho mỗi chiếc rúp một ngày.

Ồ hay, ngày 3 lít chạy xe theo tiêu chuẩn mới có ngộ không kia chứ ? Nói đại nói dột, đến tự thiếu phân đối cũng cần cả can mới nư hướng hồ chạy máy. Ta mong tiết lộ trên của thân hữu thẩm quyền nọ là sai. Có thể là 30 lít một ngày mà bố ta bốt con số không ở sau để làm nhức tim bọn nhà báo.

Nếu đúng, bọn Con Ong đề nghị thế này. Mỗi khi có việc phải đi thì chủ xe nên uống khoảng một chút rồi bắt vào lỗ đít một cái bấc, cứ thế chầm lừ mà chạy. Vừa tiết kiệm theo tiêu chuẩn, vừa tiện.

Thốt nhiên thấy thương những giọt xăng bị các quan nhám tay mang bán hoặc những giọt xăng đổ đầy nhóc trong bình xe chở "phu nhân và cậu ấm cô chiêu", đi dạo phố trong khi nhiên liệu hanh quân bị tiết giảm vất cở chảy ra nước. Thương những giọt xăng bị xả phí chưa đủ, còn thương cho những mớ bạc ướt đầm mồ hôi và nước mắt dân đen được trao vào

tay bọn ăn hại đái nát ở Viện Hạ Cấp. Chúng chẳng làm nên chuyện gì xứng đáng với nguyệt bổng kếp xù đó mà còn hành, còn xử để tiện khiến người liêm sỉ phải đổ mặt.

Vì thử số tiền nuôi bầy "hạc gỗ" đó công với tài sản khổng lồ của bọn nhà giàu đang tấp tênh rời bỏ quê hương qua ngoại quốc dành mua nhiên liệu chạy máy, bọn Con Ong nghĩ lần thân đốt cả nước còn chẳng hết hưởng hồ đồ vào xe dành cho quân vụ ?

NÊN BẮT BÙ LOONG VÀO ĐÍT

Sau vụ mấy ông tai to mặt nhọn bốn quốc tính chuyên dùng công khổ sửa đính, tu bổ biệt thự đặc biệt có người Bá Lươn họ Nguyễn mặc dù cái chức chủ tịch đi ô tô bương cũng vẫn phụng khiêng đòi ghi vào kinh phí Viện Hạ Cấp một ngân khoản bị xon để sửa nhà, thì nhóm Con Ong đã thiết lập một phiên khoáng đại hội nghị kéo dài trong nhiều tuần để tìm những biện pháp thích ứng giúp các trụ nọ tiêu hóa dễ dàng những món tiền "trời cho". Ông Con Ong nào cũng đưa ra chương trình và trời lấp biển thủy chung đều dành hảo ý cho những kẻ đang vén tay áo sờ đốt nhà táng giấy. Có ông yêu đồng bào cũng minh đã đề nghị truat hữu mọi ngân khoản vô ích nọ vào chương trình cứu trợ nạn nhân thiên tai song bị triết tiêu tức khắc. Còn ông muốn tỏ ra có tinh thần yêu lính hơn cả chiến sĩ đã nâng nặc buộc phải dành cho cây Mùa Xuân Nhâm Tý để gọi là lòng tri ân những người đang quên mình, nhưng đề nghị chẳng mấy xương cũng bị bỏ qua. Cuối cùng, đề nghị sau đây được biểu quyết nhanh hơn tốc độ biểu quyết ngân sách của quốc hội. Đó là : "Trước khi xoi tiền vô tội và như Bá Lươn họ Nguyễn, các ngài tai to mặt nhọn nên đi thừa một cái đính bù loong có chân vít bắt vào lỗ đít để đính chặt ghế ngồi vào châu thân. Sau đó hãy tính chuyện nọ kia. Khi được yêu cầu giải thích chủ trương "bắt đính bù loong vào đít" thì kẻ dợ thảo đã cho hay như sau :

— "Mọi việc đều bắt nguồn từ cái ghế. Nếu còn đủ 4 chân là ghế chưa hư. Nhược bằng chỉ có 3 là ghế thiếu chân, cần đi thừa thêm chân tạm bợ. Khi vấn đề ghế ngồi đã được giải quyết hãy tính tới chuyện yên tọa. Muốn tránh tình trạng hồng chân, việc đức đính bù loong đánh đại đít với ghế là điều không thể thiếu. Đó là bài học của bất cứ ai muốn ngồi theo tiêu chuẩn muôn năm. Đề thể hiện tinh thần cần tắc vô ý này, nên đồ xi măng vào hậu môn cho đính chặt với ghế là thượng sách".
Chương trình xem ra có vẻ hấp dẫn, ai muốn dùng cứ tùy nì. Nh m Con Ong không muốn giữ bản quyền chính sách "đính bù loong" này bởi chung nó rất vô hậu... môn.

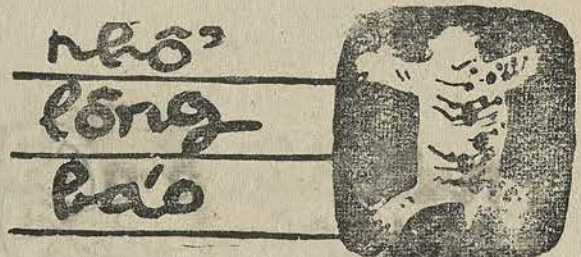
CẦU NGUYỆN TÂM THÀNH

Phi cơ Mỹ tái oanh tạc Bắc Việt trong nhiều ngày liền. Bằng vào lời giải thích của tòa Nhà Trắng thì tàu bay chỉ bỏ bom những mục tiêu quân sự, tức những mạch máu độc đã vãngang nuôi dưỡng mụn ung thư Đông Dương. Dù sao nhóm Con Ong cũng thành tâm cầu mong những trái bom "mù nhân tính" đừng rơi lạc vào khu thương dân như những mũi tên lửa của các chú du kích hơn một lần đập xuống Saigon. Vì thường dân miền Bắc là ai nếu chẳng phải anh em ruột thịt chúng ta ?

Chiến tranh tự nó đã khổ nạn và tàn nhẫn. Chỉ những kẻ không tìm óc, đui mù tình người mới lợi dụng cái khủng khiếp của chiến tranh cho mục đích riêng tư. Chẳng ai, dù bên này hay bên kia, được quyền lập luận trong chiến tranh phải hy sinh dù có phi nhân, phi lý, phi nghĩa. Cũng chẳng ai được phép nhân danh chiến tranh để thực hiện mộng chém giết cuồng điên cũng như nhân danh chiến tranh để đuổi tận, diệt tuyệt.

Với cầu nguyện tâm thành, với lương tâm người cầm bút trong cái tàn bạo và nghiệt ngã của chiến tranh nhóm Con Ong mong rằng trái bom trong trận tái oanh tạc khủng khiếp mới đây tại Bắc Việt phải được rơi trúng mục tiêu tiền liệu.

Riêng ý nghĩ sâu thẳm của sự việc "mang bom đi bỏ xứ người" thì Con Ong xin được phép : No Comment !

CUỘC TRANH ĐẤU SẼ TỚI Đâu ?

Làng báo vừa quyết định nghỉ ba ngày để phản đối Bộ Kinh Tế nhà nước tăng thuế giấy in báo, theo giá mới, giấy báo I ram sẽ là 1.200 đồng thay vì 850 như trước, chẳng hiểu tỷ lệ tăng bao nhiêu phần trăm, xin nhờ ông Thống Kê làm đùm con tính. Với giá 850, nhiều báo đã ngất ngư và có một vài tờ báo đã phải đăng lời "cáo phó" giả từ bạn đọc mà "về quê" không kèn, không trống, nay giá giấy báo lại vut tăng theo đà cách mạng kinh tế mùa thu chết như vậy, thì làng báo sẽ còn nhiều tờ nữa phải lần lượt đăng lời "cáo phó".

Trước hiện trạng xô bồ, hỗn loạn của làng báo, trước cái chuyện gọi là hơi đông những tờ báo khoác áo "đối lập" vung vít chơi nhà nước, nhà nước chắc đã tới lúc thấy phải làm sao cho báo chí "quang đặng" hẳn đi mà nhà nước ta ket là có điều 12 Hiến Pháp, có quy chế báo chí, hơn nữa nhà nước vẫn thường tự nói là ta thượng tôn pháp luật, chế độ hiện tại là chế độ dân chủ pháp trị do xương máu của quân dân gần 14 thế kỷ đấu tranh tạo nên, do đó nhà nước không còn thể còn có thời "hào hoa" như ngày trước, muốn đóng cửa vĩnh viễn một tờ báo nào chỉ cần báo Bộ Thông Tin ra một sắc lệnh là đủ Bởi thế nhà nước chỉ còn cách tăng hồi xuất giấy in báo.

Hiện nay làng báo dù có cái Hội Đồng báo chí để làm việc quan trọng cấp bằng giấy, nhưng có bằng giấy mà cóc có giấy thì cũng chẳng làm quái gì được, vì thế cực chẳng đã, hội đồng báo chí phải đứng vào phe tranh đấu. Giá giấy đã tăng từ 180 lên 400, rồi 850, nay có giấy bạc mới 1.000 đồng thì lên bét 1.200 đồng cho tiện, trong quá khứ, làng báo cũng đã từng đóng cửa đời ba ngày tranh đấu, nhưng kết quả chẳng đi tới đâu, lần này chẳng hiểu cuộc tranh đấu sẽ đi tới cái thế giới đại đồng nào ? Dường như lần này biết trước có nhiều khó khăn hơn lần trước, nên làng báo đã có một "sự đoàn ký giả xung kích" sẵn sàng chết cho cuộc đấu tranh.

Giấy đối với làng báo y như cái mà cụ Phó Hương khi còn ngồi trong tù, lúc nào buồn thì lời ra gai và ngậm để thấy nó "lấn tẩn" nay nhà nước bóp đúng cái ấy của làng báo, chắc cả làng báo chỉ còn nước lè lưỡi ra mà chết. Báo sẽ chết, chết tập thể như lá thu rụng rơi bởi trước cơn gió mạnh, và trước những cái chết tập thể đó, nhà nước sẽ "mở cờ trong bụng" mùa tay trong túi mà ca rằng : "Ngủ đi em, mộng bình thường, ru em sẵn tiếng "huyền dương mấy bờ", hay "Thà rằng em chết đi, để cho ta bớt âu sầu, để cho ta còn "sướng vui" mãi về sau". Sướng vui, vì nhà nước không mấy yêu thương báo chí, nhất là bọn báo chí "đối lập phá hoại". Ông Tông Tông đã chẳng từng nói trong hội chợ Đồng Tâm với một ký giả trẻ : "Ông nhà báo há, báo chữi chính phủ quá mà, tôi không cho (về) đâu" Dù biết đó là một lời nói đùa, nhưng trong lời nói đùa vẫn ngậm một ý nghĩa chân thực nào đó.

Hiện nay nhiều tờ báo nhỏ đã sửa soạn đề "đi" và như vậy sẽ có một số lớn ký giả, thợ nhà in, các em bán báo, sửa soạn cho mình một tương lai đi lang thang ngoài đường kiếm việc. Mà việc kiếm lúc này đâu có dễ, nhất là nghề làm nhật trình lại là một thứ nghề chuyên môn. Bởi vậy trong tương lai, chắc có cảnh các thợ viết, thợ nhà in, người sống bằng nghề bán báo phải kết tập nhau lại để mà "thôn thức kêu gào" nhà nước mở lòng trông xuống. Họ chỉ dám thôn thức kêu gào thôi, sức mấy mà dám xuống đường tranh đấu, vì họ có dư kinh nghiệm để biết rằng, xuống đường họ sẽ được dân chào bằng thích, phở bình, sinh viên học sinh còn tan tác như lá thu khi xuống đường thì họ sức mấy.

NỬA ĐUA NỬA THẬT

▼ CỬU SÙNG

LÀM ĐƯỜNG CẦN HƠN LÀM NHÀ

Theo sự trình bày của Thượng Phế Binh Hậu Nghĩa với đại diện Phế Binh Quân Khu 3 thì TPB ở địa phương này đang chịu nhiều thiệt thòi về vấn đề nhà cửa so với các tỉnh khác. Họ cho biết rằng ngân khoản chính phủ dành cho Hậu Nghĩa trong tài khóa 1971 đã bị Bộ Cựu chiến binh cắt xén gần 21 triệu, không những thế, mới đây khi còn dư 2 triệu 2, Tỉnh Hội Phế Binh địa phương xin tiếp tục xây 20 căn nhà nữa bên Củ Chi thì chính quyền Hậu Nghĩa lại không chịu can thiệp tích cực với Bộ Cựu Chiến Binh để thỏa mãn nguyện vọng cho anh em, viện cớ là Đại tá Tổng trưởng Bộ này đã chỉ thị: "Đề tiền đó làm đường vào cư xá, quan khách tới khánh thành mới đẹp mắt!"

Nếu quả rằng ông phụ tá Tổng trưởng có ra chỉ thị đó thật, thì đó là một sáng kiến rất đáng khen ngợi. Các quan từ Saigon xuống Hậu Nghĩa đường xá xa xôi vạn dặm, đã nhọc cả thể xác lại một lần nữa phải lo lắng, cần phải có những con đường tốt để tu bin chạy phoong phoong không có ò gà, không có bụi bặm hoặc lây lỏi. Các quan lớn lại thường khoái những sự thắm mỹ. Làng TPB mới xây cất cũng cần nên treo đèn kết hoa cho đẹp, bao nhiêu những sự rách rưới què quặt đều phải giấu biến hết đi, cây cối nếu chưa có thì rảng lấy ở nơi khác đem về trồng vào, và nếu muốn xôm trổ thì cái luôn cả hoa quả vào đấy, như thời ông Diệm người ta đã từng làm.

Làm đường cần thiết hơn làm nhà chớ. Đề đường xá khắp khênh mu rùa, mưa trơn trượt, các quan đi sao được?

CÁC CỤ THƯỢNG TỔNG TỐI CAO

Cụ Thượng Hoàng Thế Phiệt tục gọi là Hiệp sĩ Thành Rô Ma, có ba con trai du học bên Mèo, hai con gái du học bên Gia Nã Đại, trong phiên khoáng đại thảo luận về dự thảo ngân sách 1972 đã tiết lộ rằng, "Không phải chỉ 4 ông đi là 4 trưởng phái đoàn mà tất cả ông Tối Cao pháp viện mỗi lần xuất ngoại đều là Trưởng phái đoàn hết."

Trong cuộc tiếp xúc với nhật báo Hòa Bình của linh mục Trần Du, Hiệp sĩ thành Rô Ma còn quả quyết rằng, hiện ông đã có một bản danh sách kê khai đầy đủ chi tiết về vụ đó. Tỉ dụ như năm 1971, một số thẩm phán TCPV đã sử dụng một ngân quỹ là 7850 đô la về chi phí xuất ngoại chưa kê vợ con thập tụng.

Nhật báo Hòa Bình cũng đưa ra một nguồn tin từ hành lang Thượng Viện, nói rằng, hiện đang có vụ lem nhem của TCPV tại Trung tâm luật pháp đường Thống Nhất. Tin này cho biết thêm, ngân

sách Quốc Hội cấp cho TCPV để xây cất cơ quan nghiên cứu pháp luật đã bị trích ra để xây cất sáu căn nhà rất đẹp dành cho các vị Thẩm phán TCPV. Một trong 9 vị thẩm phán ấy đã đến ở. Điều khôi hài là, trong khi đó hàng tháng các vị thẩm phán TCPV vườn đều đưa tay lãnh tiền thuê nhà của nhà nước.

Khi mần cái tin này trong số báo ra ngày 1-1-72, báo Hòa Bình đã làm tít 3 cột ở một nơi vô cùng trang trọng trên trang nhất. Khỏi nói thì quần hùng cũng đều rõ, giữa Hòa Bình và các cụ trong Tối Cao đang có sự đánh đấm nhau kịch liệt. Các cụ Tối Cao đã đưa hầu hết ban biên tập của Hòa Bình ra trước ba tòa quan nhơn và riêng linh mục Trần Du đã bị xử khuyết tịch 2 tháng tù ở

Giữa các cụ Tối Cao mí bơn Con Ong từ trước đến nay, nước sông không có đặng vô nước giếng, không có một tí ti ân oán giang hồ nào hết. Nên chi, Con Ong chỉ dám khép nép và sợ sệt đề dăng tải lại nguồn tin ấy một cách trung thực.

Kề ra thì các cụ Tối Cao có dùng ngân quỹ để xây cất tư dinh cũng chả có sao hết. Cái đó đã trở thành một truyền thống oanh liệt từ khuya rồi. Ấy là còn khiêm tốn chớ đáng kể ra thì phải xây luôn cả một cái làng cho TCPV như làng Đại Học dành riêng cho các bố giáo sư Đại Học để dạy những người Học Đại. Một số các bố giáo sư không những đã có nhà của chính phủ, lại có cả đồng những nhà riêng mà vườn còn có thêm nhà mí lị biệt thự ở làng Đại Học để cho Mèo và giới giang hồ thuê còn trách chi người khác.

Ồi giào! Cửa chùa mà!

GIA NÔ MÍT XÁCH DÉP CHO GIA NÔ CAO LY

Trước lễ Noel hai bữa Phác Tông Thống của nước Cao Ly "độc quyền dân chủ" anh em đã gửi một phát tối hậu thư cho đám Cái Bang, yêu cầu phải biểu quyết đạo luật ủy đặc quyền cho ông trong vòng một tuần. Sai hẹn thì có châu bồ mẹ mí ông. Ông sẽ hốt hết rồi đưa vô dãy núi Trường Bạch để sống chung mí bơn khi rừng.

Di nhiên là Cái Bang Cao Ly khôn ghê lắm. Đang sống khơi khơi ở nhà lầu đi tu bin, tối lại ngậm sâm Cao Ly đầu có đại chi lại đi mó để đại vương, bèn họp nhau lại tầy chay bơn đối lập để biểu quyết riêng một mình để tỏ dạ trung thành và trở tài khuyển mã mí lị trào đình.

Và sau khi dịp Noel tưng bừng, sáng sớm 27 tháng 12, lúc mặt trời hầy còn ngoáo chưa dậy, 111 gia nô của Phác Tông Thống đã tụ họp tại một căn phòng phụ rồi biểu quyết rùm rụp. Các bố dân biểu đối lập lúc bừng mắt dậy thì đã nghe thấy ra dô và dài tàng hình tung ra điệu kèn bú dích để hoan nghênh Phác Tông thống rồi.

Cách đây mấy niên, Gia nô Cao Ly cũng đã từng họp lên đề thông qua đạo luật sửa hiến pháp cho phép Phác Tông Thống được tái ứng cử nhiệm kỳ thứ ba. Tức là làm Tổng thống liền tù tì 12 năm. Và trong tương lai, hiến pháp Cao Ly còn có thêm vài ba phứa nữa. Gần đến ngày bầu cử lại sửa. Cứ như vậy cho đến khi nào Phác Tông thống đời năm mươi mới thôi.

Nước Cao Ly "độc quyền dân chủ" anh em quả là đã vượt mặt rất xa các nước dân chủ tiên tiến trên thế giới về phương diện dân chủ. Hợp vào lúc đêm hôm là suy nhất. Đờ được những sự chống đối ồn ào của bơn đối lập phản động.

Xét ra đám gia nô của nước Mít còn kém xa. Phải nên coi cái gương sáng chói đó mà bôn chớ đi thì vừa.

BA NGÀY KHÔNG CÓ BÁO I

Đúng là mùa báo nạn. Chưa bao giờ làng báo An Nam Mít lại phải chịu đựng nhiều sự thê thảm nào nề đau lòng xót ruột như bi giờ. Sau vụ ký giả Sóng Thần bị học xi dầu ở Huế lại đến vụ ký giả Trần Quang của Tiếng Vang và Độc Lập bị giàn chào một cách long trọng ở ngay trước trụ sở có quan Lập pháp rồi tiếp theo là vụ nhà báo lão thành Nguyễn Hoạt đi vô Chi Hòa nghỉ dưỡng sức, các tòa báo đã lâm vào tình trạng rét, nhất là khi thấy ngay đến cha Trần Du, oai như con cóc cộ mà còn bị ba tòa ông lớn xử khuyết tịch 2 tháng tù về tội dám chơi các đảng Tối cao.

Nhưng « phúc bất trùng lai; họa vô đơn chí » tai ương đổ xuống đầu báo chí nặng ký nhất là ảnh hưởng của cuộc cách mạng mùa thu chết. Giá giấy báo đã lên tới 125 0/0. Mỗi ram giấy từ 530 tỉ vọt lên 1.200 tỉ.

Hội chủ Báo đã nhóm phiên bất thường chiều 30-12 và đồng thanh quyết nghị.

— Không chấp nhận giá giấy 1.200 tỉ.
— Phản đối lễ lối làm việc thiếu trách nhiệm của Bộ Kinh tế, đặt báo chí Mít vào tình trạng nguy ngập.

— Phọc mê bu tích 3 ngày liền.
Và chửi thề: «Tổ sư cha thằng nào con nào sẽ rào ra báo trong 3 ngày đó. Đưa nào trái lời thề, để con ra sẽ hồng có cái, lỗ dít».

Vậy mà vườn có báo ra như thường. Hiện nay với giá báo có 15 tỉ một số mà thiên hạ còn cóc chịu mua, cứ thuê mượn tầm lum, nếu mai một tăng lên 25 hay 30 tỉ thì ắt hẳn nền thuê mượn còn leo thang ra rít hơn nữa. Báo in ra chỉ còn nước đem bán cho...chó.

Chưa biết các bố nhà nước sẽ giải quyết vấn đề ra rãng. Nếu trở lại việc trợ cấp như cũ thì lại phục hồi nền bán bóng giấy và nuôi béo những tờ báo lá cải, sọt rác.

Mà nếu cứ li lợm, đưa nào kêu lăm mồi mồm thì sẽ có nhiều tờ rụng như sung.

Nhưng tại sao lại không áp dụng cái biện pháp dung hòa như Ấn Độ: bắt các báo sứt trang 1. Nhiều lắm là 4 trang. Chỉ đăng tin tức và bình luận mà thôi. Bỏ hết những tiêu thuyết nhảm nhí khiêu dâm, những phóng sự điều cha điều mẹ bả hội đồng, ma quỷ quái đản.

Biết đâu nhờ đó báo chí lại đi vô con đường lành mạnh?

HEPACHAUT

VIỆN BẢO-CHẾ: HADZER

<p>Nước cốt lá ARTICHAUT</p> <p>Nước cốt GAN BÒ TƯƠI</p> <p>SINH-TỐ B12</p> <p>SINH-TỐ B1</p> <p>SINH-TỐ B2</p> <p>SINH-TỐ B6</p> <p>SINH-TỐ PP</p> <p>SINH-TỐ D2</p>	<p>YẾU GAN, NỒNG GAN</p> <p>GÂY ỒM, MẮT NGỦ</p> <p>MỤN Ở MẶT</p> <p>NGŨA MÈ ĐAY</p> <p>THIỆU MÁU</p> <p>LAO-LỰC, TÁO BÓ</p> <p>DUỠNG THAI</p> <p>MỠI MỆT</p>
---	--

HOA-PHONG

KỸ-NGHỆ KIM KHÍ TRẮNG MEN

VĂN PHÒNG : Đ.T. 38.105
54 CHIỀU ANH CÁC-CHOLÓN

CƠ XƯỞNG : CHỢ LỚN
167^B NGUYENDUY-BÌNH-ĐÔNG

Chuyên Sản Xuất Các Loại Sản Phẩm:

• THAU THỒ CHÉN

• ĐĨA CAMEN v.v..

&

Dụng cụ Y Khoa

BẰNG

KIM KHÍ TRẮNG MEN

ĐẶC ĐIỂM:

• TỐT

• BỀN

• RẺ

• SANG

(Nhân hiệu cầu chứng)

KH 07/71 077/077

Quý Khách

Chiến Cờ

VÔ CÙNG HOAN NGHÊNH

CHÉM RUỒI

Đàn dâu mà gây tai trâu
Đạn đầu bắn-xẻ grom đầu chém ruồi.
VĂN-QUÂN hạ thủ

— Sau này, bắt chước báo chí và các nhà
chức thuộc tây, biết đầu các sinh hoạt khác cũng đều
tạm nghỉ và mọi người sẽ nghỉ ăn, nghỉ sống, chỉ
còn lại các nhà cách mạng mùa thu và như vậy
cách mạng lại càng thành công!

THÀNH QUẢ CỦA CÁCH MẠNG MÙA THU

Cuộc cách mạng mùa thu do các nhân tài
được sản xuất tại Mễ thực hiện cho tới nay, chưa
đầy 2 tháng nhưng đã tạo được những thành quả
rất khả quan. Khắp các hang cùng ngõ hẻm, chỗ nào
cũng thấy nhắc nhở và ca ngợi cách mạng. Ngay
cả các búp bê nhỏ xíu cũng biết tới cách mạng.
Dưới đây là những thành tích lấy lưng của cuộc
cách mạng mà các nhân tài như Tổng Ngọc, Tổng
Trừng nên lấy làm hành diện:

1— Theo tin đăng trên các báo, từ 1 tháng nay,
đồng bào 2 tỉnh Trị Thiên không được ăn gạo nội
địa, phải nhả gạo Mễ vừa hồi vừa cứng giá chợ
đen những 7.000 một tạ. Tính sơ sơ một gia đình
khoảng 7, 8 mạng, mỗi tháng phải ăn 2 tạ và phải
chi ra 14 xin tiền gạo.

Trong khi đó, sữa hộp đã biến mất từ lâu,
kiếm bỏ cả hơi tai cũng không ra. Một vài quán
hàng còn giữ lại được dăm ba hộp loại quá hạn đã
chém với giá 130đ 1 hộp. Và cho tới bây giờ thì hầu
hết các búp bê miền Trung đã tập dần thói quen
uống nước cháo thay sữa.

Ngoài ra, các nhu yếu phẩm khác cũng thi nhau
leo thang. Sách vở dụng cụ văn phòng leo thang
tới 30 phần trăm và không hiểu đây là lần leo
thang thứ mấy rồi. Riêng tại Thừa Thiên có khoảng
500 tù nhân, trước kia còn được ăn cơm đủ no
nay không những thiếu cơm mà còn phải ăn với
muối.

2— Cũng theo tin đã đăng trên các báo, tại
nhà thương điên Biên Hòa, các thầy thuốc đang
nhìn con bệnh của mình chết dần mòn mà không
biết giải quyết cách nào vì bộ Y tế đã ngưng xướng
ngừng cung cấp thuốc men từ hơn 10 ngày nay.
Hiện đã có 7 mạng chết oan vì những chứng bệnh
rất thông thường như phong thấp, phù thũng, tiêu
chảy...

Tại nhà thương trên, hiện có khoảng 2.000
bệnh nhân được điều trị thường xuyên, trong số
đó 120 người đang trong tình trạng rất đáng lo ngại.
Một thầy thuốc tại đây cho biết, dù
có tận tâm, thiện chí tới đâu, trước
tình cảnh này, họ cũng đành bó tay nhìn con bệnh
từ từ đi hội họp với giun, với đê. Trong số bệnh
nhân "bết bác" nhất có văn hữu Nguyễn Ngu Ý,
bố này đang thiếu thuốc chữa và đang đánh lộn
lung tung với mọi người.

3— Tuy nhiên, không phải chỉ có nhà thương
điên Biên Hòa mới được cách mạng mùa thu chiếu
cổ. Tình trạng thiếu thốn thuốc men
đang là tai họa chung cho cả nước.
Hiện nay, các nhà bào chế âu được đặc chế trong
nước đã quyết định ngưng cung cấp âu được trong
vòng 15 ngày để phản đối bộ Kinh tế cho tăng giá
âu được nhập cảng và dụng cụ nha y được lên tới
100 phần trăm.

Đồng thời, các nhà nhập cảng âu được cũng
quyết định không lấy âu được đang nằm trong kho
thương cảng ra để chia cho các nhà thuốc bán lẻ.
Tình trạng khan hiếm thuốc men do đó lại càng
trầm trọng và các con bệnh ở khắp nơi chỉ còn mỗi
nước nằm chờ ông từ thần cách mạng mùa thu
tới cách dùm che c' mạng là xong chuyện.

4— Nhưng có lẽ thành quả mới mẻ và sôi nổi

nhất của cuộc cách mạng mùa thu là vụ tăng giá
giấy báo khiến cho nhà nước chẳng
cần mất công tịch thu hay đóng cửa gì cả, các
báo cũng phải "tạm nghỉ" mất 3 ngày. Thật ra, đây
là quyết định của Hội chủ báo nhằm phân đối các
nhà cách mạng mùa thu đã tăng giá giấy báo từ 530
đồng lên tới 1.200 đồng 1 ram. Sự tăng giá như
vậy sẽ tạo nên một ảnh hưởng gây truyền rất khủng
khiếp: Báo phải tăng giá và độc giả sẽ bỏ đi vì
không có tiền mua. Một khi độc giả bỏ đi thì đương
nhiên không những chủ báo mà toàn thể bọn thợ
viết ở cõi đời này đều cùng nhau đi vào con đường
lâm bụn với bà cả đội. Đó là chưa kể tới những
hậu quả tai hại khác như các báo đối lập và độc
lập rủ nhau đóng cửa nhường chỗ cho các báo gia
nô mặc sức tung hoành và đầu độc dư luận.

Không hiểu rồi cuộc đánh vật giữa báo chí và
các nhà cách mạng mùa thu sẽ đi về đâu?

NHỜI BÀN CỦA BỌN CON ONG

Trước những thành tích lấy lưng nêu trên của
các nhà cách mạng mùa thu chết, bọn C.O rất lấy
lâm khâm phục và xin có nhời bàn như sau:

— Khi giúp cho dân chúng, nhất là đồng bào
ở 2 tỉnh Trị Thiên, không có gạo ăn, có lẽ các nhà
cách mạng nghĩ rằng làm cách mạng
thì phải gian khổ, phải đói khát, do đó,
dân chúng cần phải nhịn ăn để hoàn thành cách
mạng. Hơn nữa, đồng bào Trị Thiên đã bị thiên
tai, bão lụt làm cho đói khổ quen rồi, nay có đói
khổ thêm một chút cũng chẳng sao!

— Còn các búp bê bị thiếu sữa cũng là do thiên
chí xây dựng của các nhà cách mạng mùa thu. Các
nhà này muốn giúp cho các búp bê ngay từ nhỏ đã
làm quen với cách mạng, biết thế nào là cách mạng
để nếu may mắn còn sống được ở đời và lớn lên,
chúng sẽ đêch dám nghe nói tới cách mạng nữa.

— Các tù nhân và các bệnh nhân, nhất là đám
bệnh nhân ở nhà thương "tâm trí" Biên Hòa, nếu có
được cách mạng chiếu cố tới để sớm được cách cải
mạng đi thì đó cũng là lòng tốt của các nhà cách
mạng. Bởi vì sống mà bị tù tội, bệnh hoạn thì còn
thứ gì con mẹ gì nữa, bị cách đi là phải.
Chỉ tội cho nhà văn Nguyễn Ngu Ý, đã đại dột
làm nhà văn ở xứ này để "bị khổ như chó lại còn
bày đặt mắc thêm bệnh điên khùng nữa thì sống thế
chó nào nổi với các nhà cách mạng mùa thu!

— Trước đây, cách mạng đã tạm tha cho báo
chí một thời gian để chiếu cố tới các thành phần
khác. Trong khi đó, báo chí lại không biết thân, cứ
to miệng đá kích cách mạng vung vít, nay bị tăng
giá giấy là đáng đời lắm. Các ông chủ báo "tạm nghỉ".
3 ngày để phản đối, hay nếu nghĩ tới 3 tháng đi
nữa, có lẽ cách mạng cũng vẫn không sợ. Bằng cứ
là ngay trong ngày đầu tiên của thời gian 3 ngày,
trong khi các báo khác hưởng ứng lệnh "tạm nghỉ",
một vài tờ báo gia nô vẫn bày bán như thường lệ.

— Hiện hay đang có phong trào báo chí tạm
nghỉ, các nhà chế thuốc tây và nhập cảng thuốc tây
cũng tạm nghỉ khiến cho độc giả không có báo đọc,
con bệnh không có thuốc uống. Không có báo đọc,
người dân sẽ không nắm vững được tình thế, do
đó sẽ trở nên u mê đi. Không có thuốc uống, con
bệnh sẽ đi hội họp với giun.

CHUYỆN XỨ NGƯỜI

Hãng thông tấn AP vừa loan tin: Tổng thống
Bhutto của Tây Hồi cảnh cáo sẽ bỏ tù 30 gia đình
tài phiệt giàu có nhất Tây Hồi nếu họ không chịu
chuyển tiền gửi ở các ngân hàng ngoại quốc về xứ.

Ông Bhutto còn bảo đó không phải là những
lời đe dọa suông mà vì quốc gia Hồi đang thật sự
cần ngoại tệ để phòng thủ và phát triển. Ông bảo,
ông cảm thấy xấu hổ phải ngỏ lời vay mượn của
nước khác và những người có tiền phải nhận thấy
có bổn phận giúp đỡ quốc gia đứng vững.

Trong khi đó, tại Dacca, thủ phủ Đông Hồi,
chính phủ Bangla Desh đã tịch thu khoảng 70 triệu
ng nghiệp tờ sơi, đây và trả thuộc quyền sở hữu của
người Tây Hồi. Các xí nghiệp này hiện bị đặt dưới
sự kiểm soát của nhà nước.

Nước Đông Hồi vốn nghèo đói, lại vừa trải
qua một cuộc chiến tranh dữ dội với An Độ. Vì
các nước chiến tranh nghèo đói thường có nhiều
điểm giống nhau. Đông Hồi trước đây ít lâu cũng
có một lãnh tụ bị dân chúng phản đối vì cho là độc
tài, bắt lực trước ngoại bang.

Vị lãnh

tụ này vừa rồi đã bị lật đổ, bị đưa ra tòa xét xử và
có nhiều hy vọng được đưa ra pháp trường cắt.

Ngoài ra, Đông Hồi cũng có những tên nhà
giàu khốn nạn, đêch biết yêu nước yêu đời là con
mẹ gì cả, chuyên đem tiền bạc đầu điếm ở
các ngân hàng ngoại quốc, y hết những tên nhà
giàu ở Annamta. Tuy nhiên, những tên nhà giàu
ở Đông Hồi đang bị người hùng Bhutto đe dọa sẽ
bỏ tù nếu không chịu đem tiền gửi ở các ngân hàng
ngoại quốc về nước làm ăn. Bhutto còn bảo ông nói
thật đấy chứ không nói chơi đâu, đến như kẻ độc
tài tàn bạo kia ông còn đẹp được hưởng chi là mấy
chục tên tài phiệt mất gốc.

Trong khi đó, Annamta không phải chỉ có 30
tên tài phiệt như ở Đông Hồi mà đã có hàng trăm
tên chuyên bóc lột và ăn cắp tiền bạc của dân chúng
đem đầu ở các ngân hàng ngoại quốc, mặc cho
dân chúng đói khổ, chết chóc vì chiến tranh,
vì những cuộc cách mạng mùa thu, mùa đông.
Những tên nhà giàu này hiện vẫn nhớn nhoe, vẫn tiếp
tục chuyển tiền bạc ra ngoài mà không hề bị một lời
đe dọa nào, có khi chúng còn được che chở, bảo
vệ một cách kỹ lưỡng nữa. Đây chính là điều làm
cho Annamta khác với nước Đông Hồi, Tây Hồi
vì Annamta là một nước tự do dân chủ, không ai có
quyền xâm phạm vào quyền lợi và tự do của kẻ
khác, dù là quyền lợi và tự do của bọn ăn cắp,
bọn nhà giàu chuyên tiền ra ngoại quốc. Bọn này
dù có chuyển hết tiền bạc của chúng ra ngoài cũng
không sao vì ngân khoản quốc gia đã có bọn dân
nghèo đóng góp, đã có cách mạng mùa thu mà mùa đông
rồi, không cần đến tiền bạc của 30 gia đình ở tài
phiệt như ở Đông Hồi, cũng không cần phải
quốc hữu hóa những xí nghiệp của bọn nhà
giàu như ở Tây Hồi, Annamta đã hơn hẳn nước
Hồi ở những điểm đó.

Ngoài ra, Annamta còn hơn Hồi ở điểm: các vị
lãnh tụ của ta rất ôn hòa, rất hiền hậu chứ không
hung hăng con bọ xít với dân nhà giàu như các ông
Bhutto và Bangla Desh ở nước Hồi khốn khổ kia!

CẢM CÚM — SỐ MŨI — NHỨC ĐẦU

— NHỨC RĂNG — ĐAU NHỨC

BẮP THỊT

HÃY UỐNG

RHUMEX

(Bán tại các nhà thuốc tây)

Nhãn Hiệu Con Voi

Có bán tại các nhà thuốc tây

Biếng ăn! Mất ngủ!

HÃY UỐNG:

SIROP RÉACTIN (Béta)

— ĂN NGON — MAU ĐÓI

— LÊN CÂN NHANH CHÓNG

— DỄ NGỦ YÊN LÀNH

— TRỊ MỌI PHONG NGŨA.

(SOM BYTICOP)

CÔNG LÝ LƯƠNG TÂM

Đây là Tòa Án lạ lùng và đặc biệt nhất trong lịch sử tổ tụng nhân loại: Pháp đình lương tâm vì lời buộc tội, lời bào chữa đến lời khai của Bị Can đều phải phát lương tâm của mỗi con người trong chúng ta đúng với quan niệm «Jus vobiscum».

Tòa Án Lương Tâm sẽ do Thiết Diện Phán Quan phụ trách trên tuần báo Con Ong mỗi tuần một phiên. Có thể, trạng của Công tố viện, biện hộ của Trạng sư đến phán quyết của Tòa sẽ không duy lý nhưng chắc chắn sẽ không phi tình vì tất cả đều phát xuất từ Lương tâm.

Đây giờ, chúng ta hãy cùng bắt tay vào việc nâng bổng cái xã hội đang trên đường phá sản lương tâm và gột rửa cái nồng nặc của bất công ngược ngạo

THIẾT DIỆN PHÁN QUAN

ĂN QUỊT

Điều 40x Hình Luật phạt tù từ 6 ngày đến 6 tháng và phạt vạ từ 16 quan đến 200 quan nhân 40 danh cho tội danh ăn quịt.

Biết trong túi không tiền mà vẫn kêu thức ăn, đó là tội ăn quịt.

Hôm nay, Pháp Đình Lương Tâm không xử vụ ăn quịt thông thường mà xử bọn Cái Bang của Viện Án Hai tiền nhiệm nhờ mà phát rớt lại nhiệm kỳ hai đã được Bang Trưởng Bá Đạo dung túng «ăn quịt» một tháng lương đư là tiền của dân ngụ ku tham cầm cổ các vật sở hữu lấy tiền đóng thuế làm lương dân biểu.

Nội vụ đã được xử ở Tòa dưới. Các bị can chống án lên Pháp Đình Lương Tâm được Thiết Diện Phán Quan bác bản án tiền thẩm vì lẽ khi xử các phán quan đã biết điều 278 Hình Luật Cảnh Cải quy định «Kẻ nào bị bắt gặp trong người có đồ vật gì trị giá trên 400đ mà không chứng minh do đâu mà có, sẽ bị phạt tù từ 8 tháng đến 2 năm» (Điều 278 HLCC sửa đổi bởi Ordonn. No 5 du 19 Avril 1951, JOVN 12 Mai 1951, page 350). Hơn nữa, điều 278 HLCC dự liệu, trừng phạt như tội du đảng xem ra không được chính nếu dành cho những người đại diện.

Bởi lẽ đó, cái tội danh thành tội Ăn Quịt.

CÁO TRẠNG

Bá Đạo, họ Nguyễn, tuổi Hợi, Sinh quán xã Phong Thạnh, huyện Cao Lãnh. Trú quán tại đường Bác Sĩ chữa bệnh Chó Đại. Nghề nghiệp nguyên chuyên viên bán cỏ, nguyên thợ cạo mù cao su tại đồn điền của Pha Lăng Xa núi Bà Rá, đương kim Cái Bang viện Án Hai, cựu Bang Trưởng bang Hủi công trường Lam Sơn. Tiền án không.

Bị truy tố về tội Hành Khất, đồng lõa hành khất với trường hợp gia trọng. Tòa dưới tuyên phạt 5 năm cầm cố. Y can chống án. Quan Chương Lý cái tội danh hành khất thành tội ăn quịt.

Chiếu hồ sơ của các cơ quan thụ lý nội vụ, sự việc tóm tắt như sau :

Cách đây 6 năm, y can từng sự tại sở cao su Bà Rá. Nhân tiện triều đình mở cuộc tuyển lựa người thay mặt dân địa phương vào cái gọi là Hội Đồng Đô, Tỉnh, Thị. Bá Đạo xin ghi danh. Ai cũng biết đất Bà Rá là địa linh của người thiểu số.

Do đó, sắc tộc Cà Răng Căng Tai cũng cử viên tu trưởng nổi tiếng đại diện. Bá Đạo sợ thất bại đã dùng tiền, gạo, muối và rượu để mua chuộc đối thủ tức viên tu trưởng tên Điều Túy Lúy để rút đơn ký danh. Trước ngày tuyển lựa vài hôm, Điều Túy Lúy vừa say khướt vừa tới dinh Tổng Đốc sở tại xin xóa tên. Nhờ vậy Bá Đạo đắc thắng vinh quang. Sau đó, nhờ trọng tuổi được cử làm Chủ tịch Hội Đồng địa phương, chiếm ngụ vô quyền phòng đọc sách Sông Bé làm nơi hội họp, moi móc, bởi xấu nhau tháng tháng lãnh nguyệt bổng.

Ít lâu sau chính phủ của «những người giàu» lại mở khoa thi chọn người thảo hiến. Danh từ ngày nay gọi là Quốc Hội Lập Hiến. Đáng lẽ vụ chọn người thảo hiến chưa thành hình, song vì chiến dịch bàn thờ Phật xuống đường tại Đệ Nhất Quân Khu khiến chiến hữu ghim súng trước nhau như quân hãn, quân thù nên triều đình trung ương phải vội vã lập hiến để thỏa mãn chương trình đòi hỏi của nhóm xuống đường. Vì vội vã nên việc tuyển chọn có nhiều sơ hở. Một trong những sơ hở trọng đại nhất là Bá Đạo tại vị Sông Bé lại đắc thắng.

Vấn nhờ cao niên, y can được cử làm niên trưởng. Đang từ địa vị khiêm nhường nhất nơi phòng đọc sách Bà Rá một bước thành niên trưởng lập hiến, Bá Đạo vốn trí đã còi, tâm đã cùn ý đã nhạt, học vấn đã còm. Với chức niên trưởng lập hiến cũng chẳng đổi thay cung cách. Hiến chương

một phần vì ảnh hưởng niên trưởng đã dị hình, dị tướng khiến Hoàng đế mới dấy công nhiên tuyên bố phải tu chính. Nếu được tu chính từ mấy năm trước có lẽ khác hơn.

Sau giai đoạn lập hiến, lập quy, triều đình trung ương sẵn chọn người lập pháp. Thời kỳ này chưa có danh từ gia nô vậy. Bá Đạo vốn nhờ tài đức của thừa lập quy nên ngon trốn đạt được chức lập pháp và làm Bang Trưởng. Đó là giai đoạn 1967 tới 1971.

Trong suốt 4 năm của đệ nhất lập pháp. Bá Đạo và tập đoàn đã trước tác được khá nhiều thành tích rực rỡ. Bộ quốc hội sử ký toàn thư của Tư Mã Tiết Tháo đã dành nguyên một chương lớn để ghi nhận thành tích này. Chương đó mang tên «Gia Nô ký».

Lập Thu năm Hợi, 1971. Đệ nhị lập pháp thành hình. Bá Đạo và những nhân vật được ghi trong bảng vàng của thiên «Gia Nô ký» lại thành công lần nữa. Trước ngày tuyên chọn hàng ngũ Bang Trưởng, nhóm bang chúng thù nghịch tiết lâu Bá Đạo đã xử dụng công khổ trong chương mục của Viện Án Hai để tự trả lương mình đồng thời chi lương cho bọn tay em một tháng phụ trội.

Nội vụ vỡ lở được đưa lên thụ lý nơi quan Biện Lý. Tại phòng Dự Thẩm, Bá Đạo và tông phạm khai rằng các y vi hy sinh nên phải hưởng thụ. Khi được hỏi dân đen có nhận được những hy sinh của y can và tập đoàn không? Bá Đạo đáp không cần biết. Chỉ riêng huy hiệu và danh xưng «Gia Nô Chi Bào» mà y can mang từ bấy lâu nay cũng đủ được hưởng nhiều hơn nữa. Một tháng lương phụ trội của y và bang chúng đã ăn nhằm gì? Khi cần phải bán nước để trả công ơn hy sinh của y cũng vẫn chưa xứng, huống hồ vài triệu bạc của giai đoạn phá giá tiền này phỏng có bao nhiêu? Khi được hỏi ăn lương gấp đôi như thế không sợ mang tiếng là ăn quịt, lạt lương sao, thì Bá Đạo trả lời những người trên không tiêu tâm y can không ngân ngại. Y chỉ sợ khi bị thất xứng. Chả thế, mặc dù không làm Bang Trưởng song y can vẫn cho lệnh ghi vào Mục 2, Chương 106, điều 71-79 một kinh phí bổ túc 30 triệu đồng bạc để tu sửa biệt thự y đang chiếm ngụ ngay tỉnh tại đường Bác Sĩ Chữa Bệnh Chó Đại mà y còn không thối mả nữa là hơn trăm ngàn bạc lương gấp tiếp. Y còn nhân mạnh nạn nhân thiên tai Hester chưa hề được y và tập đoàn vi thiếng tiền cứu trợ mà chẳng ai dám mề nheo thì đứng hồng y biểu tỏ nhất điếm lương tâm vô ngã vào những chuyện không hải ra bông ra lợi.

Đặc biệt, trong khi cung, y can và tập đoàn đã vênh vang, hù hù tự đắc. Thịnh thoàng còn hồ những khẩu hiệu bảo vệ chế độ, bảo vệ đặc quyền của giai cấp đồng thời đã đảo bọn ác tâm, ác ý, ác khẩu đã và đang bôi lem bọn y và giới quyền quý cao sang. Câu khẩu hiệu đáng lưu ý nhất được thu vào bằng tư thanh như sau :

— «Chống đối, châm biếm, bôi lọ những người đại diện của tư, hành, lập pháp là phản động. Đòi tự do, dân chủ và quyền làm người cũng là phản động.»

Bởi vậy cho nên :

Trong thời gian tố quyền chưa tiêu diệt, Nguyễn Bá Đạo và tập đoàn can tội ăn quịt. Tội trạng dự liệu và trừng phạt theo điều 40x Hình Luật đồng thời bắt y can cùng bang chúng phải hoàn trả cho công khổ số nguyệt bổng phụ trội đã lấy để dành cho quỹ đặc biệt cứu trợ nạn nhân thiên tai Hester và gia đình thương binh tử sĩ tại các chiến trường ngoại biên.

Làm tại Viện Chương Lý ngày 02 tháng Giêng năm 1972

TRẠNG CỦA CÔNG TỐ VIỆN

Thưa Ông Chánh Thẩm,
Thưa quý Tòa.

Trái với thường lệ, phiên xử hôm nay Công Tố Viện nêu ra những điểm gọi là bất khả thi lý để từ đó yêu cầu ông Chánh Thẩm và quý Tòa chiếu điều 36 hình sự tố tụng tha bổng các bị can vì không có luật phạt. Chúng tôi xin đản cử :

1.— Quyền đặc miễn tài phán dành cho những đại diện dân cử.

Công Tố Viện thấy cần phải giải thích rõ ràng đây là một đặc ân dành riêng cho nghị sĩ hay dân biểu để họ khỏi bị chính phủ hay dân chúng truy tố vì đã được quy định trong hiến pháp mục đích bảo đảm cho các đại diện dân cử một sự độc lập và hoạt động tự do của họ.

Theo Công Tố Viện, chính nhờ ở quyền đặc miễn tài phán đó mà trong suốt thời gian của Đệ Nhất Cộng Hòa cho đến nay, các đại diện dân cử dù cho phạm các thường tội cũng như kinh tội đều được bỏ qua. Trong số những trọng tội của họ gần đây nhất phải kể đến các tội phản quốc, nhập nội ma túy và quý kim bất hợp pháp, sử dụng hội trường công khai tuyên truyền có lợi cho địch... Từ đó, những thường tội như thủ vai gia nô, ăn quịt lương gấp đôi như trường hợp Nguyễn Bá Đạo và tập đoàn trong phiên xử hôm nay thật không đáng muối bỏ bể vậy.

2.— Thiếu minh bạch của nội vụ đề phán quyết

Nguyễn Bá Đạo và tập đoàn không phải chỉ bảy giờ mới làm dân biểu mà trước đây 6 năm y can đã từng là dân biểu, lập hiến rồi lập pháp của pháp nhiệm 1. Nghĩa là Bá Đạo đã mặc nhiên trở thành một thứ dân biểu tiền chế, dân biểu kinh niên. Trong suốt thời gian tại nhiệm đến nay, y can cũng như tập đoàn đã làm không biết bao nhiêu chuyện kinh tâm đồng phách hơn việc tự trả lương gấp đôi mà sao không ai đầu đơn cáo đệ Công Tố Viện sử dụng tố quyền truy tố. Phải chăng chỉ vì ăn lương gấp đôi người ta mới lên tiếng? Nếu đúng, sự kiện có thể gây ngộ nhận là những người truy tố hẹp hòi, không được ăn nên gành ty.

3.— Tính cách vi luật của Tòa dưới khi áp dụng Điều 278.

Điều 278 sửa đổi bởi Dụ số 5 ngày 19 tháng 4 năm 1951 đăng trong công báo ngày 12-5-1951 trang 350 dành để trừng phạt tội du đảng mà mang ra xử một nhân vật lớn thuộc lập pháp chắc chắn không thể tránh ngộ nhận là tư pháp lạm dụng quyền hành xử ép một người có công với dân, với nước và với hành pháp. Ấy là công tố viện chưa kể tới trường hợp xếp du đảng với dân biểu có thể bị coi như một sĩ nhục hữu tâm vậy.

4.— Tính cách mơ hồ của tội danh ăn quịt.

Đồng từ ăn quịt biểu thị một hành động cụ thể. Biết mình trong túi không xu nhưng vẫn vào nhà hàng kéo ghế kêu đồ ăn, thức uống. Đó mới là ăn quịt. Đằng này, y can Bá Đạo cùng tập đoàn có lẽ vì hy sinh quá mức nên trong một lúc quên tiền của công khổ là của riêng mình đã mang chia nhau xài chơi. Nếu bảo hành động lấy công khổ mang xài là tội ăn quịt e không được nghiêm chỉnh. Ăn quịt, chơi lương chỉ thấy nơi bọn đá cá lặn đưa, đầu sông cuối chợ, đầu trộm đuôi cướp, cao bồi lưu manh. Gán một hành động của bọn sống ngoài lẽ vương pháp, không tinh thần thượng tôn luật lệ cho những người tên tuổi như Bá Đạo và tập đoàn là một ác ý nếu không muốn nói là chủ trương muốn xóa bỏ một cơ chế quan trọng nhất nhì của quốc gia mà dân đen đã đổ mồ hôi, đổ máu, đổ tiền thuế, mất ngày nghỉ chủ nhật để đi bầu bán và xây dựng nên.

Bởi các lẽ nêu trên, chúng tôi yêu cầu ông Chánh Thẩm và quý Tòa cân nhắc kỹ lưỡng trước khi phán quyết hầu tránh được tiếng đi tiếp tay với những âm mưu triệt hạ lập pháp để hành pháp tự do thao túng thị trường chính trị.

Cảm ơn ông Chánh Thẩm. Kính chào quý vị.

BẢN ÁN

Sau biện hộ của luật sư cãi thì. Tòa nghị án, a.— Tha bổng Nguyễn Bá Đạo và tập đoàn vì nghị vấn. Truyền dân đen tiếp tục thi nhau đóng thuế làm bồn phận thiếng liêng của công dân một nước tự do, dân chủ để lấy tiền đóng thuế cho các đại diện Viện Án Hai tăng lương và trả công đúp một năm vài lượt.

b.— Truyền phổ biến án lệnh này tại Tòa Án các cấp trong toàn quốc để tự hậu không được xét xử dân biểu, nghị sĩ như bọn ăn quịt, chơi lương, ăn cắp, ma cô hành khất... vì đại diện dân là đại diện dân chứ không thể là phường thảo khấu.

c.— Truyền sửa đổi và gia tăng thêm quyền đặc miễn nghị sĩ (Immunité parlementaire) để các đại diện dân ở viện trên cũng như viện dưới sử dụng công khổ, công nho như của riêng mình mà không bị ràng buộc bởi bất cứ liên đới lương tâm nào. Từ đó, nếu có làm gia nô cũng không bị đòi hỏi phải xuất trình giấy phép hành nghề bồi bép.

THIẾT DIỆN PHÁN QUAN

Cuộc đi đêm của hai đế quốc

Tuần qua là một tuần kinh khủng cho Bắc Việt (cho dân chúng đang sinh sống ở miền Bắc, xin nói rõ): trong 5 ngày đêm liên tiếp, mỗi ngày trung bình hàng 350 phi cơ Mỹ liên miên trút từng đợt mưa bom đạn đủ loại. Cũng như từ thuở nào, M. Laird, Bộ trưởng Quốc phòng Mễ đã bào chữa cho hành động sắt và lửa của Mễ bằng những luận điệu mà chính báo giới Anh Mỹ đã cho là «ngây ngô»: nào là vì BV không chịu hòa đàm nghiêm chỉnh (từ 3 năm nay rồi!), nào là vì Bắc Việt đe dọa tính mạng của 160.000 binh sĩ Mễ (mặc dầu con số thương vong của binh sĩ Mễ từ trên ngàn người mỗi tuần đã trút xuống còn có mấy người!), nào là Bắc Việt đã gia tăng xâm nhập (mặc dầu báo chí Mễ tiết lộ là tỷ lệ xâm nhập đã từ 40% trút xuống còn 14%) nào là Bắc Việt đã vi phạm thỏa ước ngừng oanh tạc (mặc dầu ông Clark Clifford, là vị bộ trưởng quốc phòng Mỹ đã ra lệnh ngừng oanh tạc Bắc Việt, cách đây 3 năm, theo chỉ thị của T.T. Johnson vừa đây lại cải chính là không hề có sự thỏa thuận ngừng oanh tạc).

Người ta đang tìm hiểu lý do thật sự của cuộc tái oanh tạc mãnh liệt ấy, thì ngày 31 12 vừa qua, thông tấn xã Mễ AP đã tiết lộ rằng chính quyền Mễ nhìn nhận đã dùng toàn những khí giới phát minh trong cuộc tái oanh tạc này: bom 7 tấn, (có sức tàn phá kinh khủng vào hàng thứ nhì sau bom nguyên tử) bom mảnh (có tác dụng bắn ra hàng hà sa số

mảnh sắt vụn, rất bén nhọn, làm đứt mạch máu nhưng khó mò xẻ lấy ra) bom do tia sáng Leser điều khiển (có thể chui xuống hầm hố sâu).

Lý do thứ hai: Trong suốt 5 ngày Bắc Việt bị dội bom lu bù, Trung cộng của Mao, Chu đã im hơi lặng tiếng. Và mãi đến khi Mỹ chấm dứt các cuộc mưa bom, Trung Cộng mới lên tiếng một cách yếu xiu, rõ ràng là cho có lệ! Đặc biệt là Trung Cộng chỉ nhẹ nhàng trách «chính quyền Mỹ», mà không đá động gì đến đại đế Nixon. Hơn thế nữa, ngay trong thời gian đó, thì Mao, Chu lại sửa soạn tiếp phái đoàn do phụ tá an ninh cho Nixon là tướng Haig cầm đầu, qua đôn đường cho cuộc viếng thăm của T.T. Mỹ. Thì ra cuộc dội bom dữ dội này cũng chỉ là một dịp để đại đế Mễ Nixon thử lòng tên trùm đỏ họ Mao thái độ mặc nhiên biểu đồng tình của Mao độc tài chứng minh rằng y đã phải lòng lỗ mũi gậy, cái miệng méo xẹo của Nixon và y sẵn sàng hy sinh Bắc Việt như Nixon đã hy sinh Trung Hoa quốc gia của họ Trường cho y!

• GÃI SĨ

Ngồi rù gãi háng dài tăn tăn
(Thơ TRẦN VĂN HƯƠNG)

3 NGÀY GÃI HÁNG

Cách đây 2 năm, vào tháng 3-1970 lần đầu tiên trong lịch sử, Báo Chí Thủ Đô đã nhất loạt đình bản 3 ngày, để phản đối chính quyền tăng giá giấy in báo từ 400đ lên 800đ một ram 500 tờ. Hồi đó chưa có báo nhà nước tất cả làng báo đều rầm rập tuân theo lệnh đình bản cuộc đình công của báo chí Thủ Đô cách đây 2 năm đã được các giới khác nhiệt liệt hưởng ứng, ví dụ như Tổng Hội Sinh Viên của Huỳnh Tấn Mẫm. Sau vụ này, Mẫm bị bắt, và cuộc xuống đường của SV kéo dài mãi cho tới mấy tháng gần đây.

Cuộc tranh đấu về giá giấy cách đây 2 năm đã đưa chánh quyền tới chỗ nhượng bộ... một nửa, bằng cách tái lập chế độ bông giấy có trợ cấp. Cho đến nay, bông có trợ cấp giá hơn 500đ 1 ram, giấy không trợ cấp giá 800đ 1 ram. Nhưng do hậu quả «Cách mạng Kinh Tế mùa Thu» Bộ Kinh Tế đã quyết định bắt đầu từ 1-1-72, giá giấy sẽ tăng tới 1.200đ 1 ram. Nghĩa là tăng hơn 100%. Sự việc này bắt buộc các báo phải tăng giá ít nhất là gấp đôi giá hiện nay, cỡ 30đ 1 tờ báo 8 hoặc 12 trang.

Sự thật, so với vật giá 7 năm trước, lúc bấy giờ một tờ một tờ, giá một tờ báo 8 trang là 3đ. Nay một tờ một tờ giá 100 thì báo 8 trang giá 30đ cũng là điều hợp lý. Nhưng không ăn phở thì đói, chịu không được, lại không ai có thể «mươn phở» mà ăn với một giá rẻ, trong khi không đọc báo không chết, và những độc giả kém tư trọng có thể mươn báo đọc với giá rẻ, nên với cuộc sống hiện nay, nếu báo tăng giá gấp đôi, rất nhiều báo sẽ lần đùng ra mà chết. Rất nhiều người sẽ thất nghiệp.

Cho nên, đầu tuần rồi, làng nhật báo Thủ Đô lại phải tái diễn trò đình bản 3 ngày, để làng báo ngồi nhà gãi háng, phản đối chánh phủ tăng giá giấy in báo. Lần này, «lệnh gãi háng» đã được tất cả làng báo chuyên nghiệp tuân theo nghiêm chỉnh. Chỉ có mấy báo của nhà nước vẫn xuất bản như thường. Xét ra, chẳng nên trách các báo này. Ăn cây nào rào cây ấy, báo nhà nước chẳng lẽ đình bản chống nhà nước, kẹt lăm!

TIỀN LÍNH

Hai tuần lễ vừa rồi, làng báo tiếp tục bàn về cái quỹ tiết kiệm quân đội. Kể từ năm 1968 đến nay, mỗi quân nhân, đương nhiên bị khấu từ mỗi tháng 100 đ, gọi là đ. xung vào quỹ tiết kiệm nay đã lên tới hơn 3 tỷ bạc.

Tiết kiệm, đáng lẽ là một hành vi tự nguyện nhưng hơn một triệu lính đã bị cưỡng bách tiết kiệm. Và đặc biệt, số tiền mấy tỉ bạc đã chỉ được một nhóm người tự ý xử dụng vào việc kinh doanh mà số hữu chẳng được thông báo. Do đó, rất khó tránh khỏi bị lạm dụng. Ví dụ, một mình ông Tướng hồi hưu Lê Văn Kim, đã được trao cho làm Chủ Tịch và Tổng giám đốc ba cái công ty, mỗi cái 200 triệu bạc vốn do tiền của lính đóng góp. Hết người có khả năng rồi hay sao, mà một ông Tướng kiêm lăm thế?

Người ta có câu «tiền lính tính tiền», tiền xương máu của lính bị đóng góp cưỡng bách, mỗi khi làm gì, ít ra cũng nên thông báo rõ ràng. Đứng để đến khi dư luận nổi sùng, rồi mới giải thích chẳng đâu vào với đâu cả.

SỰ THẬT

Tuần qua, có một vụ rắc rối liên quan đến làng báo, chưa giải quyết xong thì xảy ra vụ đình bản, nên chắc khi các báo tái xuất giang hồ, vấn đề sẽ được khơi nóng lại. Đó là vụ ký giả Trần Quang tức Thù Anh bị cảnh sát hành hung giữa đêm giáng sinh.

Ký giả nói rằng đã bị đánh trước mặt nhiều nhân chứng, trong khi cảnh sát ra thông cáo nói rằng chỉ có «va chạm mạnh» với một người đi xe hai bánh phạm luật lưu thông.

«Sự nói sự phải, vãi nói vãi hay», có trời mới biết rõ đâu là sự thực. Nhưng vấn đề đặt ra, là nếu quả thật cảnh sát không lăng mạ và hành hung ký giả, thì tự nhiên ký giả đặt chuyện ra để ăn cái giải gì? Vay phía cảnh sát cần xét lại coi, đừng quá tin vào lời phúc trình của các đương sự, bao giờ chả muốn chạy tội, để rồi phủ nhận hết tất cả sự việc đã xảy ra trước sự chứng kiến của nhiều người. Cảnh sát mà không không nói thật, rồi còn ai tin cảnh sát?

CHÓ CHẾT

Cuối tuần trước, các báo loan tin chó chết khá ly kỳ. Theo đó, mấy trăm con chó của dân chúng nuôi ở miền Phú Nhuận, quanh Tổng Tham Mưu, tới khu Nguyễn huỳnh Đức đã bỗng nhiên lăn ra chết hàng loạt.

Rất nhiều giả thuyết đã được nêu ra: 1— Dịch chó, điều này không đúng, vì chó chưa bao giờ bị dịch.

2— Bị trộm đánh thuốc, lý do này cũng không đúng vì không bao giờ trộm đánh thuốc chó «đại quy mô» như vậy.

3— Bị giới làm thịt chó đánh bả: cũng không đúng, vì đánh bả hàng loạt như vậy, làm sao tiêu thụ hết.

4— Bị thuốc khai quang của máy bay xả ra trước khi đáp xuống Tân Sơn Nhất. Khó đứng vững, vì nếu chó đã chết vì thuốc khai quang, thì các giống khác làm sao sống được.

5— VC đầu độc chó quanh Tổng Mưu, để tính chuyện tấn công như hồi Tết Mậu Thân. Giả thuyết này, được các nhà quản sự rất chú ý.

Hàng chục lý do, chẳng hiểu giả thuyết nào đúng. Nhưng người xưa có nói: «chó chết hàng loạt, chắc sắp hết chuyện rồi. Chuyện gì ai cũng biết rồi.

Kính cáo

Vào phút chót không mua nổi giấy dù với giá cao gấp 3 lần trước Cách Mạng Kinh Tế Mùa Thu nên CO số này đã phải trở về tình trạng cũ (12 trang).

Thành thật cáo lỗi cùng tri kỷ bốn vùng chiến thuật đã thương yêu Con Ong xin đánh dùm 2 chữ Đại xá.

Đại xá
C.O.

MỖI TUẦN BẠN ĐỌC KHOÁI TỈ CON ONG
TẾT CON CHUỘT NÀY BẠN ĐỌC SẼ CÒN
KHOÁI GẤP BỘI QUA :

CON ONG

XUÂN CON CHUỘT

Đăng quảng cáo trên Xuân Con Ong là cả nước đều biết.

ĐẶC BIỆT: Chỉ nhận quảng cáo giới hạn dành cho Công Thương Kỹ Nghệ Gia chân chính «chịu chơi» không biết «chơi chịu».

TUYỆT ĐỐI: Không nhận quảng cáo của bọn đầu trâu mặt ngựa gian thương tham nhũng và đảng Cộng Sản Xuân những Dân Biểu Nghị Sĩ Gia Nô, hoặc Đối Lập phá hoại dù với giá tiền thật cao.

Xin liên lạc trực tiếp với Tòa soạn

CÁ KÊ DÊ NGÔNG

MÙA XUÂN CỦA LÍNH

Nhưng chỉ nhất vừa qua, tôi đi dạo phố... Nhìn thấy Đoàn Hướng Đạo Sinh Quân Đồi đi gần những huy hiệu, quyền tiền giúp cho Cây Mùa Xuân Chiến Sĩ, tôi mới biết, té ra sắp sửa tới mùa Xuân.

Một năm, trời đất trải qua ba trăm sáu mươi lăm lần sáng, tối. Thời tiết chia làm bốn mùa Xuân, Hạ, Thu, Đông. Rất may là chỉ có một mùa Xuân để lính có được một cái cây, tục gọi là Cây mùa Xuân chiến sĩ.

Nếu nói tới cây, dù cho có là một thứ cây hạng bét, cũng phải có đủ hình thức một cái cây, nghĩa là phải có hoa, có lá, có cành có trái. Tôi đã nhìn thấy nhiều thứ cây lạ. Lạ nhất là Cây Văn Hóa, cành lá rất xum xuê với bốn ngàn năm văn hiến. Hay một thứ cây trông rất thể thâm, là cây xương rồng. "Cây xương rồng, trông đất rắn, long vắn hoàn long". Thằng đạo diễn Hoàng Vinh Lộc, đã định quay cuốn phim "thung lũng xương rồng", để tả cuộc đời những con người thiếu hẳn một phần cơ thể, Xương rồng là một thứ cây không toàn vẹn, vì không có lá, chỉ có một thứ hoa nhỏ xíu, mà lại không kết trái. Những con người bị chiến tranh tàn phá, thiếu hẳn đi một phần thân thể, cũng vẫn được gọi là con người, vẫn được lũ trẻ nhỏ ở a học bài cách trí "thân thể người ta chia ra làm ba phần"... Ý của "thung lũng xương rồng" là thế.

Tôi chỉ được nghe thấy cây mùa xuân chiến sĩ, nhưng chưa được nhìn thấy cái cây đó nó như thế nào. Không hiểu rằng nó có giống cây dừa, tượng trưng có đất đai màu mỡ miền Nam, có nước ngọt để cho người ta qua đi được cơn khát? Hay giống như những loại cây khác như đi, bưởi, chôm chôm?... Chắc là không thể giống được, vì nếu giống như thế, thì thiên hạ đâu có vất vả để tạo dựng nên một cây mùa xuân chiến sĩ.

Nếu nói về thời tiết của xứ này, thì cũng không thể nói tới mùa Xuân. Lấy cái gì để phân biệt được mùa? Miền Nam, mưa nắng chỉ có hai mùa. Không có được một bãi cỏ, xanh mướt tận chân trời, để thưởng thức vào mùa Hạ. Nhất là không có được lá vàng mùa Thu và tuyết mùa Đông. Thiếu hết tất cả, thì chỉ nhờ vào những tờ lịch vô duyên treo trên tường kia, hồ hững một cách vô thủy, vô chung mà định được từ thời, bất tiết hay chăng?...

Thời thì cũng chẳng nên khó tính làm gì. Thiên hạ đang sửa soạn cho mùa Xuân thì cũng cứ biết rằng sắp sửa mùa Xuân, và bây giờ, hãy nói về mùa Xuân của lính.

Thằng cu Trần thiện Thanh có một bài ca, viết về mùa Xuân của lính, hát lên nghe cũng tạm được. "Đền anh đóng bên rừng mai. Nếu mai không nở, anh đâu biết xuân về hay chưa?" Một người lính, đóng đồn ở cạnh rừng mai, thì mới biết là có mùa Xuân. Còn như lính đóng đồn ở núi đồi Bình Định, thì có quyền quên đi cái Tết. Không hiểu thằng cu nhạc sĩ đó định nói cái gì đây? Không chừng nó định nói rằng, lính phải chặt mai mang đi bán, thì mới có được cái Tết? Chuyện đó dám xảy ra lắm.

Mỗi năm, người của thành phố, lo cho mùa Xuân của lính một lần. Lính là một giai cấp khổ cực nhất nước. Điều này thì không ai có quyền chối cãi. Bỏ đi những ông lính làm lớn, những ông lính máy lạnh, tu bin, thì số lính đói rách cũng phải trên dưới một triệu. Rồi một triệu ấy, lại còn lôi kéo thêm dăm bảy người, như vợ, con... Nhiều khi lại còn có ông già, bà già và hai họ nội ngoại. Tính sơ sơ, cũng phải tới ba, bốn triệu người.

Lo cho ba bốn triệu người có được một mùa Xuân, ấy thế mà mệt đấy. Không hiểu rằng phải lo làm sao đây...

Điều này cũng dễ giải quyết. Chỉ cần có tiền. Thật là giản dị và dễ hiểu. Nhưng làm sao để mà có tiền, đó mới là điều nan giải.

Ông Nghị Viên Nguyễn tấn Khang tỏ ra rất lạc quan trong vấn đề này. Tên ông ta là Khang nên nghĩ ngay đến chuyện Khang lạc, Cứ cho nhảy đầm lily. Đã muốn phê phớt thì cho phê phớt luôn. Dân thành phố cứ việc ăn chơi thả dãn. Ăn chơi để mà đóng thuế. Tiền thuế sẽ dùng làm phần để vua bốn cho cây mùa Xuân Chiến Sĩ. Thật là một chương trình dễ thực hiện, cứ như chuyện bình sữa của cô Pơ rết.

Nhưng dù sao thì đồng tiền kiếm được trong dịch vụ đó, cũng không lấy gì làm trong sạch. Lợi dụng các em ca nhe, lắc mông, lắc ví, lâu lâu lại biểu diễn những phát nôm nỉ, để có được cái bánh chưng tí đồ cúng ông bà, ông vải, thì làm sao mà tránh được cho tờ tiền cái sự ngậm ngùi. Có mùa Xuân như thế, thì thà rằng đừng có mùa Xuân.

Tại sao con người lại cảm thấy khổ sở?... Chỉ vì một sự so sánh. Nếu tất cả mọi người trên thế gian nào đều khổ cực như lính, thì lính không còn cảm thấy khổ cực. Khi con người đau khổ hết sức chịu đựng nổi, thường tới nhà thờ, tới chùa để than thở với Chúa, với Phật, cũng chỉ vì Chúa và Phật là người đã từng chịu đau khổ hơn mình. Nay ông Nghị lại chủ trương cho thằng nào muốn sướng cứ việc sướng, muốn phê phớt thì cho phê phớt luôn, chắc ông sẽ làm tăng thêm sự khổ cực của lính. Vậy thì dù cho lòng yêu thương lính của ông Nghị có bao la, rộng rãi như biển rộng, sông dài, thì chương trình của ông cũng coi như bị số toét mất rồi.

Mọi năm, Nhà Nước thân yêu của chúng ta, có vẻ rộng rãi trong việc thả dãn tổ chức Cây Mùa Xuân Chiến Sĩ. Ấy thế là xây ra một sự trầm hoa đua nở, trăm nhà đua tiếng. Bất cứ một Hội Đoàn nào, một cơ quan tư nhân nào, cũng có quyền tổ chức một buổi đại nhạc hội, một buổi chiếu xi la ma, hay một buổi tối phòng trà để giúp cho Cây mùa Xuân chiến sĩ. Nhưng rồi tiền có tới được tay lính hay không, thì chuyện đó cần phải hỏi lại.

Tôi cũng nói đến chuyện lạng báo của tôi trong vụ tổ chức Cây Mùa Xuân Chiến Sĩ. Máy anh Chủ Báo, vốn là một giống chúa khồn. Cứ có vụ báo lạt, vụ từ thiện nào là các anh xông tới, biểu diễn ngay miếng võ "mượn hoa hiến Phật". Vừa làm việc nghĩa, có thêm được tí danh tiếng vừa quảng cáo cho tờ báo, lại còn được du hí. Thật là một phát tên mà bản trúng tới năm, bảy con chim.

Thí dụ như một tờ báo, tổ chức một đêm văn nghệ tại một phòng trà nào đó, để giúp cho Cây Mùa Xuân Chiến Sĩ. Tất nhiên là phải có một "băng đờ rôn" vĩ đại, chiếm hẳn một khoảng lớn bao la, ngay trước cửa, nơi dễ nhìn thấy nhất; phía trên có tên tờ báo. Rồi sự quảng cáo ấy, lẽ lẽ kéo dài rất nhiều ngày. Tới đêm tổ chức, tòa báo sẽ dành lấy vài ba bàn cho nhân viên tòa báo. Có ông chủ báo còn ma đầu hơn nữa, bằng cách dùng đêm từ thiện ấy thay thế cho đêm tất niên của tờ báo. Vừa đỡ tốn tiền lại vừa được vui chơi. Thật là "nhất cử" mà có tới "tam, tứ tiện".

Nhà Nước của chúng ta, năm nay, hình như cũng nghĩ thấy mùi hơi nặng của sự tổ chức vung vít Cây Mùa Xuân Chiến Sĩ. Nhà Nước đã ra một thông cáo, xin phép được giữ độc quyền trong vụ này.

Vài ba kẻ đã biểu diễn ngay những bộ mặt hệt ăn thấy rõ. Nhưng không làm gì được ở đô thành, có tới hai triệu cặp mắt hầu như nhìn, thì ma đầu đưa nhau về các tỉnh. Nghe nói hiện nay, tại các tỉnh miền Đông, miền Tây, cũng có những anh, những chị tài tử, ca sĩ cóc nhái của thú đê mò về, tổ chức những kỳ đại nhạc hội, lấy có giúp Cây Mùa Xuân Chiến Sĩ. Dân tỉnh lẻ bèn xảy ra những màn ái mộ kịch liệt, tới nỗi chị ca sĩ kích động, một chút sữa nữa, vì chiến sĩ mà mất cha nó cái vấy. Anh tài tử kiếm ca sĩ, kiếm kếp cái lương thì phải biểu diễn trò lẩn trốn mới được yên thân. Các rạp của tỉnh lẻ, tiếp đón sự vun vén Cây Mùa Xuân của lính, tôi nổi giận như nứt cái rạp hát. Tiền đâu được, chắc là đồng. Nhưng tiền đó, có tới tay lính không, thì lại cần phải xảy ra một sự hỏi lại. Thiết tưởng các quan Cục Te cục Tác của Nhà Nước phải hỏi thăm tới những vụ này.

Lính là những kẻ đói khổ, nhưng rất không muốn bị ai lợi dụng. Kể cả những bà lớn. Mỗi lần Xuân về, hoa cỏ tốt tươi, các bà lớn cũng hay biểu diễn những màn yêu lính.

Các bà hay tổ chức những buổi tối thăm bệnh viện, xoa đầu cù là cho lính, hay tặng cho lính cút chân đôi vớ, lính cút tay đôi găng hay lính mất mồm cái bàn chải đánh răng. Cũng may, chưa có bà lớn nào để nghị "ủng hộ một tí" cho lính mất đi. Các bà lớn tặng quà nhưng mắt cứ nhìn cái máy chụp hình mà cười toé toét. Có kẻ đã vì những cảnh đó như là một buổi quay phim tuyển lựa tài tử để đóng những vai bà già giết giặc.

Nhiều người đã làm những con tính chia nhỏ nhỏ. Dù có đề đầu thiên hạ xuống mà lột tiền, thì sự lột ấy cũng chỉ tới 1 con số vài là ba trăm triệu. Ăn cho đều, chia cho đủ, với hơn một triệu lính, thì mỗi người lính được vài ba trăm đồng bạc Giao Chỉ. Ôi, với số tiền vài ba trăm cho một mùa Xuân thì cây mùa xuân chắc cũng chỉ là cảnh lo thơ tộ liệu. Vậy thì cần phải tìm cách gì để cho bạc đi tỉnh cách "nặng phần trình diễn".

Chỉ còn một cách là hãy coi lính như những người thường, như một công chức như 1 cán bộ. Ngày Tết, ai cũng muốn xum họp với gia đình, thấp hương, cúng với tổ tiên. Nhưng Nhà Nước chúng ta, vốn có một truyền thống rất ngoan mục là ưa cấm trại lính trong mấy ngày Tết. Vậy xin có một điều thỉnh cầu với Nhà Nước, là nếu thấy tình thế cũng không lấy gì làm gay go cho lắm, thì cũng nên cấp cho lính một tí giấy phép. Được như vậy thì may cho lính lắm.

Những ngày gần Tết, nên để cho lính được về thành phố, tới các trường học, để nói chuyện về lính với đám học trò, nhất là học trò con gái. Và cũng nên cho học trò, cả con trai lẫn con gái tới các tiền đồn heo hút, sống với lính vài đêm cho biết thế nào là cuộc đời lính tráng. Các em ca sĩ, các em vũ sêch xy, nên mời đi chỗ khác chơi.

Như thế cũng đủ có một mùa Xuân cho lính rồi. Cần gì phải làm phiền đến dân thành phố trong vụ gần huy hiệu hay gõ thêm tí thút hí cuộc mười đồng. Nhất là hành hạ các Hướng đạo sinh quân đội, được gọi là các con em của lính.

Mỗi năm có một mùa Xuân, Nhưng không biết tới bao giờ, thật tình mới có một mùa Xuân của lính?

ĐÊ HỨC CÀN

Bán Nước

‘BÁN NƯỚC’ KIỂU NÀY THÌ BỎ MẸ DÂN NGHÈO!

Sau một gian dài chịu bó tay bất lực để rứt con con buôn bán nước, tận tình bóc lột theo kiểu về đầu loang, 119 gia đình khổ rách nzu dọc 2 bên lộ thuộc xã Tân Quý Đông, quận Nhà Bè (địa danh xưa nay thường vẫn được các thợ cầm súng dẫn nhau đến mở những trận ăn chè, ác liệt mà lý rừng rợn) cách thủ đô Saigon ơi! đẹp lắm, chưa đầy 5 phút đường chim bay, đã nhất quyết cùng nhau mua một quả kiến nghị gõ cửa khắp chốn công môn, tả oán rớt đôi hàng lệ sàu, về có sự một số nhà giàu, ý quyền ở địa phương đã và đang công khai móc túi tới đồng bạc cuối cùng của dân nghèo một cách trắng trợn, bằng cách độc quyền ‘bán nước’ với giá từ 20 đến 25 đồng 1 đôi nước.

Tính ra, trung bình mỗi nhà, nếu muốn sống cho qua khỏi 1 ngày, phải cần rắng cho đi đong 2 bốp có lẽ, nhưng bọn chủ nước dường như chưa hài lòng, còn dự định sẽ cho tăng lên 30 đồng 2 thùng tiếc nước vào dịp Tết con Chuột tới đây!

Dân đội Tân Quý Đông nói rằng: mặc dù ống cống dẫn nước đã được bộ Saigon Thủy Cục chôn dưới lòng lộ từ lâu và đơn xin đồng hồ nước gửi tới cơ quan ‘sống vì nước’ từ 1 năm nay rồi, nhưng họ không rõ khi đệ đơn có phải đính kèm những gì mới hợp lệ, mà nước vẫn ở miết sông Đồng Nai đéch chịu chảy vào nhà. Trong khi đó, thì cũng một kiếp người cũng một sắc dân cùng địa phương, một số ít gia đình có máu mặt, chẳng hiểu nhờ chất nhờn của thứ bùa mê ngải lú, hay dựa vào Đức Thánh Tồ mà đơn của họ, đi chưa đầy tam cá nguyệt, các

ang Kỳ Cục đã ăn cần tới đưa nước vô tận nhà, để rồi từ đó, bọn họ cứ vênh vào cái mặt, tự do ‘bán nước’ với giá cắt cổ mỗ bụng như trên.

Trong số nạn nhân không tí lên kêu gào, có một chú cây xăng cũng chỉ vì keo kiệt, lại hay quên để Đức Trần ở ngân hàng, nên vác đơn đi rồi lại vác đơn về, nảm lằm bằm lượm, mà cơ quan nhà nước vẫn tỉnh bơ, đành phải âm thầm mua nước phục vụ khách hàng cả năm nay.

Sau phát kêu thầu trời xanh này, chẳng hiểu các Nghị hèn, Nghị Cục có thêm ra tay tế độ để cho dân nhờ không? chứ riêng bọn CO, thì nghiệm thấy rằng nước là một vấn đề sanh tử rất cần thiết cho đời sống con người thế nhưng chẳng thà không có hết, chứ đừng chơi kẻ giàu người nghèo, kẻ có người chưa, thì tội nghiệp thiên hạ lắm, tồn đức giảm thọ lằm bổ Saigon Thủy Cục ạ! Thời buổi CM Kinh tế mùa thu này hãy ăn ở nhân đức đi kéo đồng bào nguyên rủa riết thì ngóc đầu không nổi mà còn có đường đi mua sơ mi gỗ sớm, để vợ đẹp con khôn lại cho ai! Hỡi bộ Saigon nước Cục?

‘MỎ CÀY’ TÁI XUẤT GIANG HỒ

Trong làng cờ bạc bịp cỡ quốc tế, bất cứ đũa nào hề nghe đến danh ‘Mỏ Cày’ đại ca là phải cúi đầu bái phục, vì đó là vua bịp hạng nặng có nhiều tiền án, nhưng lại được đàn em trang bị nhiều thứ khí giới giết người theo bảo vệ rất kỹ, nên cuộc sống của Hãn không thua gì một Ông Hoàng trên hoang đảo, hãn từng tở chức nhiều màn cờ bạc bịp thiên hạ thật lưu manh và khôn lộn, mỗi tháng kiếm vài triệu để như trở bàn tay.

Thời gian hãn trực tiếp điều khiển sòng bạc ăn thua cả chục triệu ở hẻm số 5 Nguyễn Huỳnh Đức Phú Nhuận vua bịp ‘Mỏ Cày’ đã bị Đảng Hồ Bôn-âu yếm công tay đưa ra trước Ba Tòa Ông lớn và sau khi nhìn vào tập hồ sơ đầy cộm đầy tội ác của Vua bịp, Quan Tòa đã ho 3 phút để thân tặng hãn 3 tháng năm Ấp Chí Hòa.

Ngày tháng trôi qua, ngày mãn hạn, ‘Mỏ Cày’ tái xuất giang hồ hãn lại ung dung vuốt râu, tỏ chức liều tút xuyết một xòng bạc quy mô vô cùng to bự ngay trong con hẻm đường Trương Minh Giảng; gây cho biết bao gia đình tan nát, giữa lúc Xuân Con Cuaột tới kẻ bèn hồng.

Chuyện cờ bạc cũng giống như chuyện ăn cắp, cướp giật ngoài công lộ, nó xưa thấy mẹ rồi, có gì

đáng phải bàn cãi cho tồn sức lao động, có thể mất dạy nhất là băng ‘Mỏ Cày’ hoạt động ăn 20 suốt ngày suốt đêm đã chẳng biết điều thì chờ lại còn đánh đập nhiều thường dân vô tội, vì họ đi đấm than phiền chuyện làm ăn vì đại của chúng. Bọn CO đang ráo riết theo sát nút những thủ đoạn gian manh của toàn bộ ‘Mỏ Cày’ để kịp thời báo động với Dùi Cui Đàng đến hốt bỏ bốp, nếu như bọn chúng còn hành hung đánh đập dân nghèo cư ngụ quanh địa điểm Casino Trương Minh Giảng.

UỐNG NƯỚC CHÁO THAY SỮA

Theo một bản tin của HT mà các báo ra ngày 2-1-72 đăng tải thì hiện nay ở miền Trung không được ăn gạo nói địa, mà phải ăn gạo Mỹ hết dài với giá 7.000 đồng một bao, một gia đình có 7,8 người phải dùng tới 2 bao 14 thước chần. Chả lẽ ăn cơm không, cũng phải có tí ti rau, cá, mắm, muối, rồi còn củi lửa nữa, thế là coi như đi đứt trên 20 xấp mỗi tháng, chỉ có tiền ăn đã như vậy, rồi còn bao thứ cần dùng khác phải chi tiêu, như vậy cứ cho khoảng 40 thước mỗi tháng, mà lương quân công, tư chức, lao động hạng bét sức mảy mà có nổi số lượng như vậy để chi tiêu. Chẳng cần phải khắc khổ họ cũng biết phải tự khắc khổ là cái chắc.

Vẫn theo bản tin trên, sữa đường biến mất trên thị trường, nếu có thay vì 85đ giá chính thức một hộp sữa Kim Cương, ai có con nhỏ phải bỏ ra 125 tí để mua một hộp, vì vậy hầu hết con nít ở Trị Thiên đã phải tập ăn cháo loãng hay uống nước cháo thay sữa.

Bản tin còn xi thêm một chi tiết là tại trung tâm cải huấn Thừa Thiên, một trung tâm có khoảng 500 em đang ‘hưởng chế độ’ cải huấn, bản tin viết là lao tù, mỗi ngày được 58 đồng 24 tiền ăn, trước đây với số tiền đó vừa đủ ăn thực chứ chưa no, nay thì thiếu và các em đã phải ăn cơm với muối sống.

Chưa thấy nhà nước Trị Thiên cải chính nguồn tin này nên tạm coi như có thật vậy. Sữa ở miền Trung thiếu, trẻ em phải uống nước cháo thay thế, trong khi ở Saigon, các quán cà phê vẫn có đủ sữa có khi dư sữa để làm cà phê sữa bán cho dân thừa bạc ăn quà sáng còn nhâm nhi ly cà phê sữa hăm với thuốc lá thơm nữa.

Xin biểu riêng ông dân biểu Trần Văn Ân tita này để ông có thêm bằng chứng các ông có trách nhiệm trực tiếp đến đời sống ngoài nớ, ngoài miệng thì thương dân nhưng bên trong thì...

QUẠT MỒ

AI BIỂU ĐỤNG VÔ BÀ LỚN

Luật pháp là luật pháp, kẻ nào dám nhờ đờm ho lao vô mặt luật pháp thì chỉ có nước đi tù. Tuy nhiên, ở nước Mít thì bao giờ cũng có một vài trường hợp ngoại lệ. Số là đảng Dùi Cui đã ra một cái luật chắc như cua gạch rắng, những xe hơi đầu ầu tả, gây chướng ngại cho sự lưu thông thì sẽ bị khóa chặt lại, cóc cho đi nữa. Chủ xế sau khi nộp phạt xong, đảng Dùi Cui mới mở khóa trả tự do cho cái xế. Còn những loại xế 2 bánh như xe đạp, xe gắn máy, si cút tở nếu vi phạm lưu thông sẽ có châu vô năm phú de. Riêng xe lằm, xe ba gác, xe cút kít vì các chủ nhân gồm toàn thành phần khổ rách áo om. dù có phạt đi chẳng nữa, thì cái đám chủ nhân trên ràng dưới để ấy cũng chẳng đào đầu ra tiền mà nộp, nên có lẽ nhà nước thông cảm, không thấy có đề cập đến trong thông cáo.

Lệnh ban ra, đã có rất nhiều chủ xế tu bin, Honda, Suzuki bị nộp phạt tưng bừng và ai nấy đều hoan hô vô tội vạ!

Nhưng đầu sao cũng vườn có một trường hợp đặc biệt.

Vào cái ngày gần Tết Tây, Dùi Cui Công Lộ thấy 1 chiếc xe đua kiểu Volkswagen đậu ở đường Nguyễn Huệ nơi dãy hàng hoa, thời cả 1 cái dít to tở mẹ ra ngoài lộ, trông chướng mắt thấy bà nội. Xe cô đi lại bốp còi mù tang tít để báo động cho nhau khỏi đụng vô cái dít ấy. Cảnh sát cực chẳng đã đành phải tới lập biên bản rồi khóa cái xế lại.

Mấy phút sau, một bà:

‘Nhác trông lằm lợt màu da
‘Ăn chi cao lằm đẩy đà lằm sao!

Phẩm phẩm đi tới, và tự xưng là vợ một ông lớn rồi biểu cảnh sát mở cái khóa ra để cho bà lớn trở về nhà kéo ông lớn mong đợi.

Bố cảnh sát này lại hồng chịu biết điều thông cảm.

Thế là bà lớn hăm hăm bỏ đi và chừng nửa giờ sau, có một ông cảnh sát công lộ khác chạy hộc tốc đốc gan tới mở khoá để trả tự do cho chiếc xe.

Thế mới biết rằng ‘Na noa se na noa, mề ông nơ se da me a véc na noa’

Ấy là mới chỉ đụng vô cái dít xe của bà lớn mà luật pháp đã bị bật tung ra, chứ nếu lại đụng vô cái dít phen phẹt như dít cô Bé Ti Hàng Bạc của bà lớn thì có châu bỏ mẹ.

CÂY MÙA XUÂN CHIẾN SĨ PHẢI TỚI TAY CHIẾN SĨ

Cứ mỗi lần năm hết Tết đến là dân chúng hậu phương lại nỗ lực góp phần vào công cuộc ủng hộ Cây mùa xuân chiến sĩ. Mỗi tỉnh thăm thiết giữa hậu phương mí li tiền tuyến chả bao giờ bị sút mề. Nhưng có điều rằng, các đảng tở đầu cũng nên kiểm soát kỹ lại xem, sự ủng hộ nồng nhiệt của quần chúng hậu phương có khi nào không thể tới tay các chiến sĩ ở các tiền đồn heo hút không? Có bị rơi vãi hoặc mất mát đi chút nào không?

Sở dĩ Con Ong nêu ra vấn đề ấy là vì năm nào tụi Con Ong cũng góp những phần nỗ lực nhất vào việc xây dựng Cây mùa Xuân và rồi sau đó, Con Ong lại nhận được những bức thư của một số chiến sĩ than phiền rằng, Cây mùa Xuân không đến tay họ, hoặc có đến thì cũng bị rơi bị vãi tung toé.

Năm ngoái Cây mùa Xuân chiến sĩ được 60 triệu, chia đều cho mỗi quân nhân, mỗi người được 60 tí. Ấy thế mà đã có một đơn vị đóng ở nơi biên thùy đã chỉ được nhìn nhau mà ăn Tết một cách vui vẻ. Phái đoàn của Tổng Thống với sự tháp tùng của nhiều nhân vật trọng yếu tới thăm tặng anh em một bọc giấy 500 giấy cộm cũng bị người ta lờ đi luôn.

Nhân việc cũ nói việc mới, để rút kinh nghiệm, mỗi khi phái đoàn tới ủy lạo, nếu có sót thương chiến sĩ, ban phát cho tí tiền nào thì nên công bố rõ ràng để cho cả ngàn cái tai đều nghe thấy, như vậy may ra có thể tránh được cái nạn ăn đầu ăn đuôi.

Cũng theo sự tố cáo của chiến sĩ đóng tại tiền đồn ấy thì, dân chúng Cao Mên vượt biên đem qua 3 con bò và 1 con trâu để tặng cho đơn vị ăn Tết, nhưng người ta lại tưởng nhầm là tặng riêng cho người ta, thế là người ta bèn phát mại rồi bỏ túi luôn. Ngoài ra, qui chế đường 750 gr, mỗ 600gr, muối 600gr và gạo tiền củi của mỗi chiến sĩ trong một tháng, đường sự cũng giá vờ quên từ tháng 11-70 đến tháng 3-71. Bắt đầu từ tháng 4-71 mới phát, nhưng cũng phát thật bò đi chỉ còn độ một nửa.

Vì ở cách xa mặt trời, lại sống ở nơi khí ho có gáy, đựng đồ mí súng đạn suốt ngày, nên các xếp

trong đơn vị tha hồ làm mưa làm gió. Các xe bê và bọn lái trâu lái bò mỗi lần qua lại đều phải nộp tiền mại lộ, mỗi con bò 3.500 và mỗi xe bê 3000.

Vị tiểu vương lại còn có sáng kiến lập ra một khu chợ tại gần một con suối. Nếu ai muốn cất nhà buôn bán, dù là nhà banh đi chẳng nữa cũng phải đóng thuế 9000 một căn, còn dân chúng thì đóng gáp đôi.

Một nguồn lợi khác cũng vô cùng hấp dẫn. Đó là vô đạn. Những dư liệu tác xạ do căn cứ cà nông của Mễ phê thái đã được các đảng Mít tở đầu chiếu cố vô tội vạ. Các vô đạn 175 và 205 đều được bán cho giới xe lỏ từ Tây Ninh lên với giá 2 bò 1 cái.

Đớp nhiều như vậy mà đéch chia cho lính đồng nào. Tham lam quá vậy!

CÁCH MẠNG MÙA ĐÔNG

Ủy Ban Kinh tế Thượng Viện sau khi nhóm họp ngày vừa qua đã công nhận rằng, các biện pháp kinh tế mùa Thu đã làm cho mọi nhu yếu phẩm đều tăng giá mạnh mẽ gây bất mãn trong dân chúng, nhất là các sản phẩm thiết yếu như gạo, thuốc tây, giấy in báo, sách giáo khoa.

Cách mạng mùa Thu phát động cách đây đã mấy tháng mà phải đợi cho tới khi ăn xong cái lễ Giáng Sinh, các cụ Thượng mới có sự nhận định thì kể ra cũng quá cần thận. Đúng lý thì nên đề vài niên nữa cho nó chắc ăn hơn.

Về hậu quả của cách mạng mùa Thu chết ngay đến đũa con nít ba bốn tuổi cũng đr biết. Trước kiem ước, mỗi buổi sáng con nít chỉ cần được phát 5 tí là chúng nó có thể mua được năm xôi hay khúc bánh mì. Sau kiem ước, với 5 tí, chúng nó chỉ có thể đem cho ăn may mà chưa chắc ăn may đã thêm nhận.

Trước kinh tế mùa thu, con nít được bố mẹ tặng tiền quà sáng lên 10 tí hay 20 tí, tùy theo ngân quỹ gia đình. Nhưng bị giờ thì đứng có hông. Số tiền ấy chỉ có thể dùng để mua đất sét!

Tuy nhiên, nhà nước bao giờ cũng thương dân như thương con cháu trong nhà. Sau mùa Thu sẽ có mùa Đông. Và mùa Đông sẽ làm cho mọi người sung sướng khoái tí hơn. Và lại, làm gạo đất thì sẽ có bắp, cám và nhiều thứ phó sản khác thay thế. Thuốc Tây đắt thì sẽ có tàn hương nước thài. Giấy in báo và sách giáo khoa dù không có đi chẳng nữa cũng đã có chết ai đâu.

Không học được ở nước nhà thì đi ngoại quốc mà du học lại càng khoẻ!

Phải cảm ơn nhà nước ghê lằm!

PHÚ ĐỀ GIAO CHI

LƯƠNG TÂM ĐI VẮNG

Như C.O đã từng đề cập ở một vài số trước, việc nhà nước tăng giá thuốc tây thật ra không gây thắc mắc gì nhiều đến đa số dân đen các kẻ. Bởi vì đối với họ cơm gạo mới là việc chính, thuốc men chỉ là việc phụ! Cốc có cơm gạo thì đời dài người ra chết là cái chắc, thuốc men dù là linh nghiệm cách mấy cũng dèch thế nào trũng trị nổi con ma đói khốn lịn được hết.

Dân đen không hề lo việc tăng giá thuốc tây, nhưng mấy ông bà đốc tờ, mấy ông bà lang thuốc bảo chế ra thuốc tây, thì lại tỏ ra lo lắng và cũng. Vì các ông bà hãi bị thất nghiệp làm sao tiếp tục cuộc đời trường giả thom lừng cho bộ với công lao đèn sách được đầy. Hãi nhất là mấy ông bà đã chót đại bỏ vốn bạc tỉ lập nên những hãng những viện pha chế thuốc tây bự thật bự. Phen này không khéo sập tiệm quá. Do đó họ liền bàn nhau làm quả phân đối tạo "áp lực", bằng cách cương quyết đình chỉ 15 ngày không thêm cung cấp 1 viên, 1 giọt thuốc nào cho các tiệm thuốc tây bán lẻ nữa. Quả nhiên "ép phê" thấy rõ tức thì: Nhờ quả phân đối của các đảng chủ hãng bảo chế dành cho nhà nước trước việc cho tăng giá thuốc tây, mặc dầu tới giờ phút này ông nhà nước chưa hề rụng qua một sợi lông nách, nhưng các bệnh nhân đang nằm điều trị tại các nhà thương thì lãnh đủ hơi bọn. Nhiều người đã may mắn về thăm ông bà nơi miền cụp lạc sớm sửa nhờ quả phân đối này. Cũng như nhiều con bệnh nhẹ hóa nặng, đề rồi trong một tương lai không xa cũng có nhiều hi vọng được giải thoát khỏi cõi đời khốn lịn này, vì thiếu thuốc chữa.

Cầu mong lương tâm của các đảng chủ hãng bảo chế thuốc tây cứ đi vắng hoài hoài mà lại hóa hay. Anamta sẽ tránh được nạn nhân mãn.

KIỂM CHÁO ĐẾN NƠI RỜI

Tuần rồi các bộ già viện Cầu Mống đã xúm nhau bàn nghị dự án ngân sách thật để sự. Bởi các bộ già đa số có máu đối lập, nên phe nâng bị tại viện Cầu Mống hóa ra thiếu số, vài ba con ến loe ngoe cóc thế mang lại mùa xuân cho đức Dzua, khiến cuối cùng túi tiền của nhà nước ta vào năm con chuột này bị đảng Cầu Mống cúp bẻ một số bự. Tới hơn hai chục tỉ lượng. Dĩ nhiên sự việc này không thể làm cho Vua ta đẹp lòng được. Đảng tiêu sai có trốn bổng đưng bị thẳng cái cụp, phải đi vào con đường hà tiện thì vui sao cho đảng! Hóa nên ai cũng đình ninh sau quần buôn lòng của Vua ta, bọn đào kép thuộc dòng họ "Da Nốt" Viện Hát bội sẽ nổi sừng ghê lắm, sẽ cong người lên mà chửi nhoi đám bộ già Viện Cầu Mống là ăn cháo đá bát, là cứng đầu cứng cổ tâm bậy, là đớp lương nhà Vua mà thờ ma... đối lập, vân vân. Thế nhưng sự thật chó đê lại diễn ra hoàn toàn trái ngược với ý nghĩ của mọi người. Theo sự thăm dò của phái viên Con Ong thì e-kíp gia nô viện Hát Bội đang vui thật vui trước hành động có tình gây khó dễ cho Vua ta về mặt tiền bạc của đám bộ già đảng Cầu Mống. Ngay từ bây giờ họ đã bàn tính ước lượng bàn với nhau xem phứa biểu quyết sắp tới của lương viện cái bang về vấn đề ngân sách liệu sẽ kiếm được bao nhiêu tiền ăn tết? Hãn cũng phải bôn, "ba bốn trăm" sắp trở lên chứ không thể ít được, vì đây là chuyện sanh tử của nhà nước chứ bộ đởn sao? Kinh nghiệm chẳng từng cho thấy, mỗi lần có dịp động chén động đĩa quan trọng là y như đa số đào kép viện Hạ bộ đều được Bah tiền thưởng một cách thơ thới hân hoan là gì!

ĐẢNG DÂN VI QUÝ VÀ TINH THẦN PHỤ THỊNH

Từ ngày độc diễn thành công oanh liệt, Vua vẫn nuôi mộng thiết lập một chế độ "dưỡng đảng" để vấn đề sinh hoạt chính trị của cường quốc Anam Cộng Hòa được to khỏe ra, tụi Da Đò và Tây Lỗ nó khỏi coi thường. Và rồi nhăm biển mộng hóa thực, thời gian gần đây Vua ta đã đứng lên lập đảng với bằng

hiệu "dân vi quý". Lễ di nhiên đảng của nhà Vua phải là đảng mạnh, có một hấp lực khủng khiếp không chịu được. Chả thế mà đảng đối lập của cố giáo sư Bông mới bị ảnh hưởng tí chút đã hất hơi lia, vội nạp đờ mắng xin xát nhập cái một. Theo nguồn tin thông thạo thì đảng đối lập này vừa tuyên bố hủy bỏ tất cả thể đảng viên cũ để thay thế bằng một loạt thể mới. Dĩ nhiên dưới nhãn hiệu "Dân Vi Quý"! Sự kiện đó khiến đảng Cây Búa của nhà lãnh tụ thợ thuyền mặc áo vét tông nổi máu sôi ruột vì sợ cảnh trâu chằm uống nước đục, nên cũng vội xung phong xin khép mình dưới kỷ luật đảng "Dân vi Quý".

Tinh thần "quyết phò thịnh chẳng chịu phò suy" của hai đảng đối lập vừa nói khiến nhóm CO vô cùng xúc động. Và đề noi theo tấm gương quả cảm ấy, bọn C.O đã nảy ra dự tính cũng sẽ xin đầu quân dưới trướng "Dân Vi Quý" không chừng kết nạp được bọn nam nhữ C.O vô đảng thì nhất định màu cờ "Dân Vi Quý" sẽ lên một cách rùng rợn can không nổi. Thật mà!

CHƠI KHE KHÊ

Đảng nghị hờn đồ thành coi vậy mà hóa khó tách dữ. Bữa giáp tết Tây vừa qua, toàn đảng nghị hờn này hội họp nhau trong phòng hội đồng để biểu quyết ngân sách thành phố, không khí căng thẳng không chịu được. Có lẽ cảm thông được niềm tảo bôn vất vả đó, hơn nữa sợ đầu óc các nghị hờn căng quá rồi đứt mạch máu chết hết thì nguy, nên ông quan năm Nhiều nhân dịp mở tiệc yến đãi phái bộ Đảng Minh ở phòng khánh tiết bên ngoài, bèn cho mở nhạc giựt gân nghe cho vui. Tiếng nhạc hấp dẫn lọt vô phòng hội đồng, quả nhiên đã tạo nên một quang cảnh vui nhộn khác thường. Đảng hò hét i uống, các nghị hờn cũng bỗng cùng rung đùi nhún nhảy theo tiếng nhạc rùng rợn, khiến một vài anh chị tuổi già sức yếu rung nhún ghê quá suýt trật bố nó cả khớp xương.

Cuối cùng, nghị tinh trạng này còn kéo dài thì thế nào cũng có bạn đồng viện chết bất đắc kỳ tử vì đứt thở, nên ông nghị Lưu Vinh Lữ đã phải cố lết ra ngoài phòng tiệc để khàn kào quan Đò nên chơi khe khê, kéo gây ồn ào quá rất có hại cho sức khỏe người khác.

CỤ PHÓ LONG GÂN KHÔNG THỂ DIỆT NỎI THAM NHƯNG

Theo nguồn tin bảo đảm chằm phần chằm, cụ Phó long gân vừa được bề trên giao phó cho một chức vụ rất nặng: Bài Trừ Tham những?

Nhiều người vừa thấy thể bèn vội suyết soa ca tụng ông Chánh chọn mặt gửi vàng như vậy là đúng quá. Cụ Phó long gân trước giờ vẫn được tiếng là liêm khiết, trong sạch, thù ghét những quân ăn uống không hợp vệ sinh lớp năm thật dữ dội, nay đề cụ chỉ huy ngành mật vụ trong lòng tham những thì nhất định bọn tham những bỏ mẹ cả, sẽ hết đường lo lót nợ kia.

Riêng bọn C.O lại có ý nghĩ hoàn toàn trái hẳn mọi người. Theo bọn C.O, Vua ta chọn cụ Phó long gân giữ vai trò hung thần ác sát đối với bọn tham những như vậy là rất dở. Cái dở thứ nhất là nếu cụ Phó xưa nay chưa hề giửa tay mấn trò tham những bao giờ thì bây giờ là sau cụ biết rõ tụi tham những có những ngón nghề gì đề mà trừ diệt được? Hai nữa hồi giữ chức Tề tướng mấy năm trước đây, chính cụ Phó chẳng từng đầu hàng tham những một cách gián tiếp bằng lời tả oán công khai gíết hết tham những thì lấy ai mấn việc đây?

Bởi vậy muốn diệt tham những tuyệt nọc, cần phải áp dụng kế hoạch "di độc trị độc" họa chăng mới có kết quả khả quan được. Chả hạn như phá lít mỗi khi muốn tóm cổ bọn chềnh vòm bọn quái xê, thì thường tuyên mộ ngay những đứa tở sư chềnh vòm quái xê vào hàng ngũ dùi cui là xong ngay. Bây giờ muốn diệt trừ tham những thì nhà nước cũng phải tìm một tay tham những chúa, tham những cỡ siêu bự, rồi dùng bắt tội giải tòa gì hết, cứ trọng dụng y hết cỡ là thế nào những tên tham những khác cũng bị lôi mặt chuột ráo chọi trong không đầy nhấp nháy đưa nào nói dối cứ cho xe cán đi.

ĐA DANH CẦM TRÒNG

CƯ XÁ CÁC QUAN BỂ BỐI

Từ lâu nay, báo chí đã nói khá nhiều tới cái cư xá sĩ quan Chí huê, nơi các ông quan lớn cùng bầu đoàn thể từ cư ngụ. Nơi đây như 1 giang sơn tập trung đủ mọi thứ tệ đoan xã hội: cờ bạc, điếm, ăn cắp, ăn trộm, cao bồi du đảng, buôn lậu... không thiếu một thứ gì cả. Cờ bạc thì dành cho những bà lớn thuộc loại ăn không ngồi rồi, nhân cư vi bất thiện. Điếm thì dành cho một số ông lớn thích sống độc thân, mang gái về để giao chiến, lâu dần biến thành những ổ chứa bí mật. Còn cao bồi, du đảng, hip pi choai choai thì dành cho các quí tử dèch thích học hành con mẹ gì cả, chỉ thích ăn diện nhây nhót, trêu gái và đánh lộn. Bọn này còn tổ chức thành những băng ăn trộm, ăn cướp mà báo chí đã nhiều lần đăng tải.

Ngoài ra, tại cư xá các quan nói trên còn có 1 tổ chức móc tiền mệnh danh "hội đồng quản trị" cư xá. Các bộ trong hội đồng này từ lâu đã tự ban hành một thứ thuế bắt các gia đình trong cư xá phải đóng. Đó là thuế góp tiền điện cho 2 trạm canh tại 2 công ra vào. Theo lệnh các quan, mỗi gia đình cứ 2 tháng lại phải đóng cho hội đồng 1.800 tiền điện cho 2 trạm gác. Tính sơ sơ cư xá có ít nhất là 1.000 gia đình và số tiền điện dành cho 2 trạm gác mà các quan thu về mỗi 2 tháng lên tới 1 tề 8. Chỉ có ít ngọn đèn ở hai trạm gác mà các quan thu về tới những 1.800.000 đồng của dân thì quả thật các quan đã ăn nên làm ra. Đó là chưa kể những nguồn lợi khác như tiền các quan bán những đầm đất còn dư cho người bên ngoài vào cư ngụ. Những số tiền này không hiểu các quan đã chia chác ra sao và dùng vào những việc gì. Trong khi đó có mấy con đường trong cư xá đang từ đường nhựa biến thành đường đất đỏ từ mấy năm nay mà chẳng hề thấy các quan lưu tâm tới.

Ông tướng Đảng văn Khuyển là xếp sòng cư xá các quan Chí huê, không hiểu ông có biết tới những việc trên không?

ĐẾN LƯỢT HÃNG TIN NHÀ NƯỚC ĐỘC DIỄN

Trò độc diễn không ngờ ăn khách quá xá đến như vậy. Độc diễn trong bầu cử, độc diễn ở nhà hát, độc diễn trên các sạp báo, bây giờ lại đến độc diễn ở lãnh vực thông tấn.

Chẳng ở xứ này, ngoài cơ quan Vệ Tề Ích của Nhà Nước do ông Đại tá bộ trai cầm đầu, còn có 5,6 hãng thông tấn tư nhân cũng cung cấp tin tức cho các báo để kiếm tí tiền cơm.

Nói của đảng tội các báo vẫn ưa đăng tin tức của các hãng tư hơn là tin của Vệ Tề Ích, vừa khô khan, nhạt phèo, lại luôn luôn trễ trau.

Có lẽ vì thế nên gần đây, một số thông tấn tư bỗng đưng được "phục mê bu tích" chỉ vì những lý do rất nhỏ nhặt mà lể ra chỉ cần cảnh cáo cũng đủ. Sau các hãng tin THT, VTB, cách đây ít ngày hãng Tin Việt được lệnh dẹp tiệm, mặc dù hãng này cung cấp thường xuyên những tin tức xác thực, có giá trị và nhất là có lập trường chống cộng nữa mới chết chứ!

Ngày hôm qua đây, đến lượt Hãng Tin Miền Nam của Ký Lùn Văn Chi, một tay ngổ ngáo và rất chịu chơi.

Thế là hiện tại chỉ còn lại đâu có một hai hãng tin vật vờ, và cứ cái đà này chẳng bao lâu nữa họ cũng sẽ bị Bà Cả Đợi đến hồi thăm sức khỏe.

Chưa chỉ ký Lùn Văn Chi đã dọa về độc xích lô, hoặc đi bán ca phê sinh sống. Ở, tại sao lại đại thế, sao không noi gương nhà dân biểu cựu ký giả Lùn nhất nước nhào vô Nhà Hát kiểm ăn, có phải là cả họ được no nê không?

Quản lý: HOÀNG THỊ QUÝ

In tại nhà in DÂN NGUYỄN

54 Võ Tánh Sài Gòn

Một số 20đ. Một tháng 80đ. Một năm 820 đồng.